KATE HOLMES

Castele de nisip

ALCRIS

Capitolul 1

– Dumnezeule, el e! se opri în loc Alys Vincent.

– Cine? Ce? Despre ce vorbești? privi grăbită în jur Judy Kearney, surprinsă de vehemența prietenei sale.

– El, repetă Alys, cu privirea ațintită asupra unui grup de bărbați care stăteau rezemați de balustrada verandei, în fața magazinului cu momeli și articole de pescuit. Vânătorul meu.

– Alys! Era vorba ca asta să fie o zi liberă, ai uitat? Ne vom tolăni pe plajă, ne bronzăm și ne benoclăm la gagii, în slipurile lor sumare. Așa ne-am înțeles. Mi-ai promis.

Judy își trase prietena de braț, dar degeaba. Alys parcă prinsese rădăcini, cu atenția atrasă de grupul bărbaților.

– Blondul, al doilea din stânga, spuse ea. Aranjat puțin, ar fi modelul ideal pentru sculptura mea cu Vânătorul.

Judy oftă și înoarse capul conștiincioasă, pentru a-l vedea pe bărbatul studiat de Alys. O singură privire îi aruncă și trase aer în piept, printre dinți:

– Maică Precistă!

– Ce ți-am zis eu? zâmbi triumfătoare Alys. Cum e, perfect sau mai mult decât perfect?

– Pe o scară de la unu la zece, recunoscu Judy, cu privirea fixă, s-ar plasa cam pe la cinșpe.

– De lucrarea mea vorbesc.

– Cui îi mai pasă de sculptură? Eu vreau să știu dacă e disponibil. O cină, un păhărel...

– Judy!

– Ce-i al tău, e-al tău, Alys. Nu te-or fi interesând pe tine bărbații, dar e clar că te pricepi să-i alegi, comentă ea, cu o privire nerușinat de pofticioasă. Ia uită-te la umerii ăia. Lați de cel puțin o milă și acoperiți cu mușchi superbi. Nu ca la o huidumă, doar mari și frumoși. Nici un pic de grăsime pe el – mor după tipii blonzi cu ochi albaștri. Îmi amintesc de războinicii vikingi. Știi tu, ăia cu jafurile și violurile.

– Dacă-ți închipui că am de gând să-ți ascult toate...

– Și ador blugii ăia tăiați. Chiar că-i scot în evidență esențialul, nu crezi? adăugă Judy, fără să ia în seamă protestele bâlbâite ale lui Alys. Îți dai seama, să te freci de picioarele alea lungi și de drăgălașa lui umflătură cât toate zilele...

Alys se înecă.

Judy îi mai aruncă o privire și izbucni în râs.

– Pe bune, Alys! Te-ai înroșit!

– Și cine nu s-ar înroși? Trebuie musai să fii așa de... așa de...

– Depravată? sugeră Judy, cu o licărire în ochi.

– Da! Ți l-am arătat numai fiindcă mi-a atras atenția.

– I-ar atrage atenția oricărei femei care nu-i moartă, zâmbi Judy.

– Mi-a atras atenția, repetă cu fermitate Alys, fiindcă e modelul ideal pentru Vânătorul meu. Dacă știam că aveai de gând să fii așa de... lascivă, nici n-aș fi adus vorba de el.

– Lascivă! Vezi tu, Alys, asta-i problema cu tine. Te comporți de parcă sexul ar fi doar un cuvânt din trei litere. Puțintică patimă elementară nu ți-ar strica deloc. Uită-te la tine! Ai o caroserie pentru care noi, celelalte, am face moarte de om...

– Grasă și mult prea înaltă, își cocoșă Alys umerii, strângându-și cordonul halatului lung de plajă.

– Rotunjită, o corectă Judy. Faci gimnastică și ții regim cât pentru două, și nu reușești decât să te rotunjești și mai mult. Și ce dacă ai înălțimea asta? Într-o bună zi, te vei lămuri și tu că nu toți bărbații au chef de femei cât cuierele de pălării pentru pitici!

– Nu mă interesează să atrag bărbații, își privi încruntată Alys incorigibila prietenă. Descoperise că furia era un paravan eficient pentru amărăciunea pe care i-o trezeau întotdeauna tachinăriile de acest fel.

– Mai mult ca sigur! Când mă gândesc la toți cei pe care i-ai refuzat...! Dar acum vorbesc de hartanul de colo. Tu l-ai reperat prima și nu ești în stare să spui decât că ar fi un model bun pentru una din statuile tale nesuferite. Și pe urmă, când fac și eu, ca tot omul, un comentariu drăguț și inocent...

– Ba a fost de-a dreptul indecent!

– Un comentariu drăguț și inocent despre vizibila lui apetență pentru altele, tu roșești ca o fecioară surprinsă în vestiarul bărbaților.

– Ce fac?

– Numai la munca ta te gândești. Ți-o fi adus ea o droaie de expoziții și premii, dar pe plan personal ce-a rezolvat? Premiile astea nu-ți țin de cald noaptea, să știi.

Alys deschise gura să se apere, dar pe Judy nimeni n-o mai putea opri.

– Vreau să zic, cinstit acuma, uită-te la tine, Alys! În loc să-ți împachetezi trupul ăsta incredibil într-un costum bikini decoltat, tu-ți iei unul întreg. Și părul! Nu-ți ajunge că ții toată cascada asta neagră superbă strânsă într-un coc. Nu! Tu vii cu coc și la plajă, pentru numele lui Dumnezeu!

– Îmi răvășește vântul părul...

– Ei, și? Măcar din când în când trebuie să ți-l despletești și tu, și la propriu, și la figurat. Și pun pariu, adăugă ea, cu o neașteptată licărire speculativă în ochi, că pe tipul ăsta n-ai

să-l rezolvi la fel de ușor ca pe toți colecționarii ăia bogați care-ți cumpără lucrările. N-ai tu curajul să te duci și să-i ceri fleicii ăsteia trăsnet de bărbăție să-ți pozeze.

– Ba fii sigură că i-aș putea cere să-mi pozeze, numai că nu va fi cazul, replică Alys, ridicând capul cu trufie.

– Și de ce, mă rog? Ai spus că ar fi un model perfect. Propune-i-o!

– Nu fi ridicolă! Nici nu m-am gândit să-i cer să-mi pozeze.

– Dar este perfect, Alys. De când tot încerci să-ți găsești sursa de inspirație pentru sculptura aia? Ce s-a întâmplat cu ultimul model pe care l-ai încercat?

– Era prea drăguț. Chiar tu ai spus.

Judy privi spre grupul de bărbați din fața magazinului.

– Tipul ăsta nu-i drăguț. E masculin și sexy foc.

Ochii i se îngustară, îngânduraţi.

– De fapt, nici ceilalți nu-s de lepădat. Dar nici unul nu-i ajunge măcar până la genunchi.

Se întoarse spre Alys. De astă dată, în ochi îi sclipea o luminiță păcătoasă care o făcu pe Alys să ridice mâinile, într-un efort instinctiv de a respinge ceea ce urma.

– Nu spune. Orice-ar fi, nu vreau s-aud!

Zâmbetul lui Judy deveni feroce.

– Te provoc să te duci să-i oferi slujba.

– N-am...

– Uită-te la el, Alys. Vreau să zic, uită-te, pe bune! Cinstit, chiar îl poți lăsa să-ți scape numai fiindcă ți-e frică...

– Nu mi-e frică!

– Ha! Atunci, dovedește-o! Du-te la el și propune-i!

– Eu nu...

Alys n-avea încotro. Se întoarse să-l privească pe bărbatul rezemat de balustradă.

Era mai înalt decât cei din jur și purta o pereche de blugi rupți și pătați, tăiați la câțiva centimetri sub partea de sus a coapselor puternice. Arăta jerpelit, de o reputație îndoielnică, și seducător, dar totuși umbla cu un aer de autoritate încrezătoare, perceptibilă chiar și de la distanță.

– Dacă stau să mă gândesc mai bine, spuse Alys, încercând să simuleze un dezinteres nepăsător aflat foarte departe de adevăr, e mult prea necioplit ca să fie cel pe care-l doresc. Trebuie să se radă, să se tundă, probabil să facă și o baie. Nu e deloc genul care să lucreze ca model pentru mine.

Pufnetul în râs al lui Judy fu efectiv jignitor.

– Mai bine zis, te-a băgat în draci, te sâcâie și preferi să nu-i faci față problemei. Parcă-mi amintesc că, la începutul discuției ăsteia, ai spus că trebuie să se spele și să-și ia niște haine decente. Păi, spală-l! Că de îmbrăcat, ți-l îmbrac eu.

Alys scoase o exclamație indignată, fiind totuși conștientă, cu neplăcere, că ideea de a-l îmbrăca – sau, mai degrabă, de a-n dezbrăca – era mult prea tentantă. Nu putu să nu arunce o ultimă privire peste umăr, spre bărbatul care ar fi fost

Vânătorul ei ideal. Din păcate, de astă dată se uita direct la ea, cu un zâmbet inconfundabil pe buze. Alys întoarse capul, dar nu înainte ca obrajii să i se înfierbânte.

– Haide, Alys. Știi bine că e perfect, o îndemnă Judy. Du-te și vorbește cu el. Spune-i că ești o stea în ascensiune a artei și vrei să-ți pozeze. Doar nu te demi de propria ta reacție față de el, nu?

– Normal că nu!

– Și-atunci?

Alys trase adânc aer în piept, apoi îl expiră încet. Era modelul perfect pentru Vânătorul ei. Și mai era și străin – un străin înspăimântător și incontestabil de atrăgător.

Se gândi la toate eforturile ei frustrante de a da viață viziunii sale asupra Vânătorului.

– Bine, acceptă ea în cele din urmă, cu un ușor tremur în voce. În regulă. Am mai avut de-a face cu zeci de modele. Sute! Care-i diferența?

– Așa te vreau, tigroaico! Șo pe el! o îndemnă Judy, cu un zâmbet lătăreț.

– Probabil n-o să-l intereseze.

– N-ai de unde să știi până nu încerci, o împinse Judy. La atac!

Murmurând printre dinți o rugăciune, Alys porni. Nu ajunsese nici la jumătatea distanței, când regretă deja. Bărbații o priveau apropiindu-se, fără umbră de jenă.

– Felicitări, Jerod, șarmul tău iar a dat lovitura!

– De data asta, ai prins una barosană, gagiule!

– Auzi, Jer, ce-ar fi să împarți și cu noi ce mai rămâne? Are destul s-ajungă la toată lumea, și numai calitatea prima-ntâi!

Cu cât se apropia mai mult de verandă, cu atât mai vulgare deveneau comentariile. Cu capul sus, dureros de conștientă că i se înroșiseră obrajii, Alys urcă treptele de lemn roase.

Mai bine ar fi ținut capul în piept. Sandala ei de cauciuc se agăță de a treia treaptă, făcând-o să se împiedice. Abia reuși să-și înghită o înjurătură, după care roși și mai tare, auzind râsetele care-i întâmpinară stângăcia.

O dată ajunsă la loc sigur pe verandă, Alys trase adânc aer în piept, ca să se calmeze, și o regretă imediat. Amestecul mirosurilor de pește și sudoare ce emanau dinspre șase bărbați voinici care nu făcuseră baie prea recent era copleșitor.

– Sex-appeal-ul meu a oprit-o pe duduiță, remarcă un individ îndesat, rânjind.

– Las-o baltă, Sam. Vântul bate invers. Mi-a simțit mie after-shave-ul.

Bancul fu însoțit de un râs general, dar Alys nu-i luă în seamă. Atenția îi era atrasă de bărbatul înalt și blond, care stătea rezemat cu nepăsare de balustradă. Încă nu spusese nimic, dar comentariul despre mirosurile lor îl făcea să zâmbească larg.

Alys recunoscu în sinea ei că nu-l putea descrie decât cu un singur cuvânt: devastator.

O barbă aspră, nerasă de câteva zile, îi întuneca obrajii. Părul lung și lățos era încâlcit de vânt și de apa sărată. Avea un braț mânjit cu unsoare neagră, iar o cicatrice hidoasă, răsucită, lucea albicios pe pielea bronzată a umărului opus. Mâna în care ținea cutia de bere era murdară, cu dâre negre vizibile clar sub fiecare unghie. O altă cicatrice îi brăzda mușchii plați ai abdomenului, dispărând sub betelia pantalonilor tăiați. Aceștia erau atât de scorțoși, încât ar fi putut sta în picioare singuri.

Nimic din toate astea nu conta.

Lui Alys i se uscă gura. Când încercă, involuntar, să-și lingă buzele, se pomeni întrebându-se ce senzație i-ar fi dat sărutările lui. Aproape că-i simțea barba aspră zgâriindu-i pielea.

Bărbatul pe care prietenii săi îl numiseră Jerod se îndreptă încet. Pentru un om atât de masiv, avea mișcări surprinzător de grațioase.

Se opri la trei pași în fața ei. Era și mai înalt decât crezuse – un metru nouăzeci cel puțin, poate chiar unu nouăzeci și cinci. O făcea să se simtă mică, lucru care nu i se mai întâmplase din clasa a treia, când crescuse atât de repede încât își întrecuse toți colegii.

– Om fi noi țopârlani și mirosim urât, da' n-o să te mâncăm, spuse el cu glas scăzut, la fel de capabil ca trupul lui să trezească fantezii sexuale.

– Nu, bineînțles că nu, aproape se înecă Alys cu cuvintele. Nu avea nici un drept să-și râdă așa de ea, fie și numai din ochi.

Înghiți un nod.

– Eu, ăă... Mă întrebam dacă am putea sta de vorbă.

Vorbea aproape în șoaptă.

– Între patru ochi, preciză grăbită, privind spre spectatorii încântați.

Jerod fu nevoit să se aplece pentru a-i auzi cuvintele.

– Vrei să-mi vorbești? Despre ce?

– Sunt... ăă... artistă.

– Ce frumos.

Amuzamentul din glasul lui era inconfundabil. I se părea numai, sau vorbea pe un ton vag batjocoritor?

– Sculptoriță.

Totul e o greșeală îngrozitoare, își spuse Alys disperată, nedorind altceva decât să scape de el cât mai repede.

– Da?

– Da.

Își înfășură pe mână cordonul halatului, agitată. Îi era imposibil să înfrunte ochii aceia albaștri, albaștri ca marea. Aproape imposibil.

– Voiam să zic: da, despre asta dorești să vorbim?

Alys își drese vocea.

– Despre o... o ofertă profesională.

Văzduhul explodă de râsete și fluierături, din partea auditoriului.

– Cucoana are o ofertă, Jer!

– Acum e momentul, Jer. Nu rata ocazia!

– Băi, ia liniște! ordonă el, fără a-și lua ochii de la Alys. Te rog să le ierți proasta creștere, domnișoară... ăă... doamnă...?

– Vincent, se prezentă Alys, cu voce abia auzită; repetă, mai tare: domnișoara Alys Vincent.

– E domnișoară, Jer, fir-ai al dracu' de băftos!

– Nu-i lua în seamă, domnișoară Vincent. Tocmai ne-am întors dintr-o expediție de pescuit de patru zile. După atâta timp, au cam uitat cum să se comporte în societate.

Gura i se arcui într-un zâmbet.

– De parcă ar fi știut vreodată. Pescarii nu se prea pricep la politețuri, dacă înțelegi ce vreau să spun.

– Pe bune, Jer! Ce-ar fi să ne-arăți tu?

– Uite cum facem, continuă el, nepărând să-i observe obrajii aprinși. Dumneata și prietena dumitale vă îndreptați spre plajă, așa-i? Vin să vorbim imediat, de cum scap de golanii ăștia.

– Golani, ai? Mai întâi ți se paradește barca, și pe urmă ne jignești. Nu mai pupi tu altă dată să te-angajăm pe tine să ne duci la pescuit!

Altă salvă de râsete. Alys nu le luă în seamă.

– Ar fi perfect, spuse ea, gata să accepte orice, numai să scape. Vom fi pe-acolo pe undeva, adăugă, gesticulând vag.

– Vă găsesc eu, o asigură Jerod, cu un zâmbet larg. Mi-ar fi greu să nu observ o ființă ca dumneata, chiar dacă aș încerca – și n-am s-o fac.

Alys trase aer în piept, la auzul intimității sugestive din glasul lui. Dădu din cap, incapabilă să vorbească, apoi se întoarse cu stângăcie, bătând în retragere. Un al șaselea simț îi spunea că doi ochi albaștri o priveau cu oarecare amuzament, dar nu se uită în urmă – nici chiar când auzi un val de hohote.

Jerod își regreta deja promisiunea de a se întâlni cu acea necunoscută. Propunerea ei nu era decât un avans. Un avans original, desigur, dar tot avans se numea. Și totuși...

Dorea s-o revadă. Avusese ceva aparte în adâncurile acelor ochi căprui, în înclinarea bărbiei...

Când era mic, plimbarea pe plajă, cu nisipul scrâșnindu-i sub picioare, fusese o soluție ideală pentru a scăpa de problemele vieții. Jerod se întreba dacă urma să mai reușească vreodată. În ultima vreme, își purta problemele cu el, închise în suflet, unde nu mai putea să scape de ele.

Plaja era aceeași pe care se jucase în copilărie. Atlanticul rece din fața lui era același. Până și insulele care se înșirau, formând Outer Banks din Carolina de Nord erau aproape neschimbate.

Cel care se schimbase era Jerod Prescott.

Își înmuie mâna în apă, lăsând firele aurii de nisip să se risipească prin valuri.

Așa se întâmplase, se întrebă el, părticele din viața lui împrăștiate de valurile vieții, pe neștiute – câte puțin în Indonezia, puțin în China, puțin în altă parte?

Oare ultima îi scăpase în satul acela din Africa, atunci când își dăduse seama că aparatul foto devenise un zid sigur și plăcut între el și lumea pe care o fotografia?

Se întorsese acasă cu speranța de a găsi ceea ce pierduse. Dar trecuseră săptămâni de zile, și el încă se mai simțea la fel de gol pe dinăuntru și lipsit de țel ca în dărăpănatul spital african, când aștepta vestea că Jim avea să trăiască... sau să moară.

Ar fi preferat să stea așezat pe nisip, dar spusese că avea s-o caute pe femeia ai cărei ochi îl urmăreau. De mult nu-l mai afectase astfel nici o femeie, iar impactul sexual asupra simțurilor lui fusese pe cât de plăcut, pe-atât de surprinzător.

Nu, n-o căuta numai fiindcă îi promisese.

Avea s-o găsească, fiindcă era frumoasă și aparte... și fiindcă nu avea nici un loc în viața pe care și-o făcuse el, viața pe care, cumva, demult, o pierduse.

Capitolul 2

În primul moment, Alys se gândi somnoroasă cât de era să-i maseze cineva spatele. Senzația loțiunii uleioase pe pielea ei încălzită de soare nu făcea decât să ascundă vag asprimea senzuală a palmelor bătătorite care alunecau încet dar ferm, de la baza șirei spinării în sus spre umeri. Degetele care-i frământau mușchii erau puternice, dar aveau totuși o atingere blândă.

Gemu încet, apoi se întinse cu desfătare, trezindu-se din somnul toropit de căldură care o răpusese.

Treptat, ochii i de deschiseră, pentru a se opri asupra unui picior sprijinit pe nisip, lângă nasul ei. Piciorul era bronzat și acoperit cu fire fine de păr blond și puțin nisip.

Mirosul o dezmetici complet.

Cu un strigăt deznădăjduit, se ridică în șezut, amintindu-și prea târziu că își descheiase bretelele costumului, ca să nu se bronzeze cu dungi albe pe piele.

– Cine te crezi? întrebă ea furioasă, bâjbâind să-și ridice costumul la un nivel mai decent. Inima îi galopa, șocată și jenată, și cu încă o stare, pe care prefera să n-o definească.

– Păreai că începi să te cam încingi, răspunse bărbatul de la magazinul pescăresc, așezându-se pe călcâie, cu un zâmbet de admirație. M-am gândit doar că ți-ar prinde bine să-ți întind puțină loțiune pe spate.

Profitase de timp ca să se spele sub unghii și pe antebraț, dar mai trebuia să se bărbierească și să facă un duș – un duș îndelungat, cu mult săpun – înainte de a se putea integra în societatea civilizată.

– Nu mă așteptam să vii, spuse ea, folosind furia ca barieră contra atracției pe care i-o inspira.

– Am spus că vin, dar mai întâi a trebuit să mă ocup de clienți, răspunse el, privind apoi în jur. Ce s-a întâmplat cu prietena ta?

– S-a dus să facă o plimbare.

Alys nu avea de gând să-i spună că Judy o abandonase intenționat.

Jerod dădu ușor din cap, vizibil indiferent, apoi reveni cu privirea asupra ei.

– Deci, spuse el, ce-i cu oferta asta profesională despre care voiai să-mi vorbești?

Un moment, Alys nu spuse nimic, dorindu-și cu disperare să nu-i fi dat nici o atenție lui Judy, cu tachinăriile ei.

– Sunt... sunt sculptoriță, rosti ea cu mare efort, căci gâtlejul i se contractase dintr-o dată. Lucrez la o comandă și aș... ăă... aș dori să-mi servești drept model. Pentru sculptură, preciză ea.

– Poftim? se repezire în sus sprâncenele lui Jerod.

Alys tresări. Spune-i că-i o glumă. O greșeală.

– Plătesc tariful standard pentru modele, spuse ea în schimb, înainte ca vorbele să-i înghețe în piept. Am închiriat o casă pe plajă, ca studio pe timpul verii. E una veche, mai în sus pe coastă, făcu un gest vag cu mâna, temându-se să-și ia ochii de la el, ca să nu-i piară complet curajul. Nu e foarte departe. Mi-aș putea adapta programul după al tău. Cum preferi. Câteva ore pe zi, eventual? Nu e greu, deși poate fi obositor să stai mult timp în aceeași poziție.

Acum, cuvintele se rostogoleau atât de repede încât se împiedica de ele. Trase adânc aer în piept și așteptă răspunsul. Așteptarea era mai grea chiar și decât explicația.

Jerod nu scoase o vorbă. În schimb, se întinse relaxat pe nisip, rezemându-se într-un cot, cu fața spre ea.

Amuzamentul și ușoara nedumerire cu care o studia erau inconfundabile.

– În ce poziție?

– Ce poziție?

Alys coborî ochii, înainte ca roșeața bruscă din obraji s-o trădeze.

– Nu știu, recunoscu ea. Încă nu m-am hotărât ce anume vreau, unde aș dori să ajung...

Un mic sunet înecat îi atrase din nou atenția asupra lui.

– La statuie mă refeream, preciză ea, pe un ton cam tăios.

– Normal.

Buzele îi tresăreau, dar în ochii aceia albaștri se observa o umbră pe care Alys ar fi jurat că înainte n-o văzuse.

– Trebuie să fac schițe, să te privesc cum te miști, să încerc diverse variante...

– Variante?

Un singur cuvânt, dar plin de sugestii primejdioase.

– Înțelegi. Poziții.

Jerod o studie un lung răstimp, cu o lucire straniu-tulburătoare în ochi. Înapoia ei, pândeau umbre.

– De ce m-ai ales tocmai pe mine?

– Nu știu. Te-am văzut stând acolo și mi-am spus: „Ăsta-i".

– Așa, simplu?

– Păi, normal! Altfel, de ce ți-aș fi cerut-o?

Nu-și putea stăpâni zâmbetul față de indignarea ei. Când o găsise adormită pe nisip, nu se putuse opune tentației de a o atinge.

De atâta timp nu mai atinsese o femeie, de atâta timp nu mai contase dacă o făcea sau nu, încât aproape uitase cât de mult îi plăcea senzația, gingășia și formele feminine, ispititoare. Formele ei.

Și atunci, Alys se trezise.

Prea mulți ani, munca lui – viața lui, uneori – depinseseră de găsirea unor înțelesuri ascunse în fiecare acțiune. Un demon al perversității îl îndemna să se îndoiască.

– Nu cumva ai premeditat totul? insistă el.

– Bineînțeles că nu!

Pe lângă propriile ei incertitudini, neîncrederea lui o ustura, făcând-o să riposteze.

– Cum dracu' aș fi putut, când înainte nu te mai văzusem niciodată? Nici măcar nu-ți știu numele!

– Nu ți-a spus nimeni cine sunt? Nu ți-a sugerat unde m-ai putea găsi?

– Da' cine te crezi, Brad Pitt? se enervă Alys. Nu te-am mai văzut în viața mea. Și de ce mi-ar vorbi cineva despre nu știu ce pescar care pute de trăsnește...

Aproape că striga. În timp ce-i țâșneau pe gură ultimele cuvinte, se opri brusc, îngrozită de propria ei grosolănie.

– Scuză-mă, mormăi ea, cu obrajii învăpăiați. N-aveam nici un drept să spun asta. Nu știu ce m-a...

Spre uimirea ei, Jerod râse. Umbrele din ochii lui se risipiseră.

– N-are nici o importanță, spuse el, simțindu-se în mod inexplicabil atât de vesel, pe cât se prefăcuse la început; spre ușurarea lui, demonul lăuntric părea să se fi retras pentru un timp. Am pielea groasă.

– N-am avut dreptul...

Jerod întinse mâna s-o bată ușurel pe genunchi. Acest gest simplu, senzația mâinii lui pe pielea ei, îi abătu imediat gândurile.

– Eu am fost nepoliticos primul. Îmi prezint scuzele. Mă ierți?

Alys dădu din cap, fascinată, cu privirea ațintită spre mâna lui. Numai când și-o retrase, îi putu privi fața.

– Nici măcar nu-ți știu numele.

– Într-adevăr, rosti el, încet.

Un moment, fu ispitit să mintă, să devină altcineva, fie și doar pentru scurtă vreme.

– Sunt Jerod Prescott.

De ce ezitase?

– Încântată.

Era un răspuns inept, dar altul nu-i trecea prin minte.

Jerod râse pe neașteptate, parcă ușurat.

– Mda. Mamei mele, oricum, îi plăcea.

Se răsuci în loc, ajungând să stea în genunchi în fața ei.

– Și-acum, în legătură cu treaba asta cu pozatul...

– Accepți? întrebă Alys, surprinsă de propria ei nerăbdare.

– Am să mă gândesc. Unde locuiești?

Spre tristețea ei, își dădu seama că lui Jerod nu-i scăpase unda de însuflețire. Schiță rapid o hartă pe nisip.

– Perfect, spuse el, când Alys termină. Ar trebui să găsesc adresa fără probleme.

Înainte ca Alys să mai adauge ceva, se aplecă, distrăgându-i atenția cu apropierea lui.

– Nu te mișca, îi ordonă, întinzând o mână spre ceafa ei.

– Ce e? O gânganie? Nu pot să le sufăr...

Îi simți degetele în păr. Înainte de a-și da seama ce făcea, Jerod desfăcu agrafa de plastic care-i ținea strâns părul, eliberându-l. Pletele ei bogate se revărsară peste umeri într-o cascadă neagră.

– Gata. Așa e mai bine, se lăsă el înapoi să studieze rezultatul.

– Cum îți permiți?! exclamă Alys, dând să înhațe agrafa.

Jerod o retrase, departe de ea.

– Voiam să văd cum arăți fără drăcovenia asta în păr.

– Îmi place să mi-l port strâns, încercă ea să-și adune șuvițele groase și grele; fără pieptene și agrafă, nu avea nici o speranță.

– Și mie. Dar despletit îmi place și mai mult. Deși acum, când am văzut cu ochii mei, recunosc că ar fi prea periculos să-l lași așa tot timpul. Cu ochii ăștia frumoși, mari și căprui, părul revărsat în jurul umerilor arată prea provocator.

– N-ai nici un drept... nu poți să...

Alys nu se osteni să-și încheie protestul. Dădu să se ridice în picioare, dar constată că Jerod putea să se miște mai repede decât ea.

Se ridică în același timp, cuprinzând-o în brațe. Înainte ca Alys să poată reacționa, buzele lui i le cotropiră pe ale ei într-un sărut care-i alungă orice alte gânduri din minte.

Barba lui îi zgâria pielea, aspră. Avea gust de sare și un iz subtil, masculin, ce părea să reprezinte o parte esențială din făptura lui. Buzele îi erau înăsprite de soare, dar se mișcau peste ale ei cu o apăsare senzuală care făceau ca asprimea să devină cu atât mai excitantă.

Pierdută în senzațiile pe care le trezea într-însa sărutul, Alys abia își dădu seama că brațele i se ridicaseră ca să-l cuprindă de gât, cu degetele în părul lui.

Când Jerod înălță capul, Alys scoase un mic geamăt de protest. Apoi, îl privi direct în adâncul ochilor albaștri și simți că se sufoca. Înainte de a apuca să facă mai mult, Jerod îi dădu drumul.

Un moment, Alys se clătină, încercând să-și recapete controlul mușchilor moleșiți. Apoi deveni bătoasă și deschise gura să protesteze.

– Perfect, i-o luă înainte Jerod Prescott. Rămâne cum am stabilit.

Și cu asta, se întoarse și porni alergând ușor pe plajă, fără o singură privire în urmă, lăsând-o pe Alys să se uite după el, cu gura căscată, tremurând.

Timp de două zile, Jerod se luptă cu sine însuși.

Model pentru o artistă? Ce, se sonase?

El era fotograf, nu un împuțit de gigolo narcisist. Și chiar dacă l-ar fi tentat să facă o prostie ca asta, tatăl și frații lui îl așteptau să-i ajute la închirierea bărcilor de pescuit. Nu avea timp de pierdut.

Dar, tocmai când se încredința că trebuia s-o dea uitării pe Alys Vincent cu propunerea ei ridicolă, începea iarăși conflictul cu sine.

Să refuze șansa de a cunoaște mai bine o femeie care-i făcea stomacul să se dea tumba? Prima femeie care, de multă, multă vreme, îl ajutase să-și uite propriile probleme, numai gândindu-se la ea?

Era nebun?

În sfârșit, se dădu bătut. Avea s-o facă. Cel puțin, avea să discute cu ea. Dar înainte, trebuia să se ocupe de unele cercetări.

Scotocind prin maldărul de hârtii și boarfe de pe una dintre mesele camerei sale de lucru, dezgropă telefonul și formă un număr pe care-l știa pe de rost – telefonul de la birou al redactorului său șef din New York.

Frank Griffith răspunse de la al cincilea semnal.

– Jerod! Unde naiba ești? Te zile-ntregi te tot caut.

Jerod se strâmbă, îndepărtând puțin receptorul de ureche. Frank avea un glas care putea să sfărâme pietrele.

– Ți-am spus că-mi iau liber în vara asta, Frank, răspunse el. Sunt la Outer Banks, în vizită la rude, unde ți-am și spus.

– La Outer Banks!

După tonul lui Frank, Jerod părea să fi spus Outer Planets.

– Acolo n-ai să faci altceva decât să plutești cu-o-mputită de barcă, doar dacă nu cumva te ia vreun uragan în Atlantic. De ce nu...

– Îmi place să mă dau în bărci, replică Jerod, înainte ca Frank să se lanseze în una din celebrele sale predici. Dar există și dezavantaje. Am nevoie de niște informații, iar de-aici nu le pot obține prea ușor.

– Japiță ce ești! exclamă Frank, enorm de încântat. Ți se trezește iarăși nasul pentru știri. Ți-am spus eu.

Jerod își mușcă limba, ca să nu-i dea un răspuns tăios.

– Nu e nici o știre, Frank. Vreau să afli tot ce poți despre o sculptoriță numită Alys Vincent.

– O sculptoriță? O artistă, vrei să spui? De când îți pasă ție de artă, Jer? Ce ți-a venit?

Brusc, se făcu liniște. Jerod își imagina chipul șefului său încruntându-se feroce.

– Nu cumva te-au apucat fasoanele la bătrânețe, Jer, mm?

Îndepărtă și mai mult receptorul de ureche. Frank era convins că singurele lucruri demne de interes pe lume erau politica, războaiele, crimele și catastrofele – cam în ordinea asta. După părerea lui personală, bărbații adevărați nu-și pierdeau timpul cu arta.

– Nu m-a apucat nimic, Frank, și nu e nici un fason, cum cu atâta eleganță ai spus. Fă numai ce te rog, bine? Cere-i unuia dintre geniile alea mioape care ar prefera să trăiască pe Internet decât să facă amor cu o femeie frumoasă să afle tot ce găsește despre Alys Vincent. Ai înțeles?

– Bine, bine. O fac, dar numai fiindcă-mi ești simpatic. Altuia, i-aș spune să nu-și mai piardă timpul.

Jerod râse.

– Pe dracu'! I-ai trânti o obscenitate și l-ai da afară din birou. Dar eu nu-mi pierd nici un timp. Și chiar așa, e timpul meu și fac ce vreau cu el, ai uitat?

– Ha! bubui glasul lui Frank. Pe planeta asta au loc o duzină de războaie, nu-ș' câte crize politice, vreo două cutremure majore, un muson, o juma' de duzină de uragane, iar cel mai bun fotograf al meu – un fotograf laureat cu Premiul Pulitzer, în mă-sa! – șade pe-o plajă uitată de Dumnezeu, făcându-și griji pentru nu-ș' ce artiste! Asta, da, pierdere de timp! Și să nu-mi spui că te-ai lăsat, pentru că nu ți-am aprobat nenorocita aia de demisie și-o știi foarte bine!

De astă dată, receptorul ajunsese la o lungime de braț. Jerod îl privea încruntat, cu frustrare crescândă.

– Jer? Jer! Mă auzi?

Înjură.

– Mda, te aud, Frank. Mi-ar fi și greu să nu.

Pe fir se lăsă o tăcere prelungă. Apoi, mai calm:

– Când te întorci, Jer?

Nivelul de decibeli scăzuse destul pentru ca Jerod să apropie receptorul de ureche, dar nu spuse nimic. Nu știa nici el răspunsul.

– Jer?

Pe un ton plângăreț.

Jerod oftă.

– Nu știu, Frank. Când aflu, te-anunț eu. Dacă mai aflu.

– Hai, mă. Sunt aproape trei luni de când ai încasat glonțul ăla. Nu ți s-a vindecat umărul? N-a fost decât o zgârietură.

– S-a vindecat perfect, Frank, strânse involuntar Jerod receptorul telefonului. Dar Jim a mai suferit o operație și

mai are patru sau cinci luni de terapie intensivă, ca să se vindece la picior, și totul, numai pentru un reportaj care s-a rătăcit pe undeva printre articolele despre un nou tratament contra negilor și notița despre concursul Little Miss Twinkle Toes.

– Era un concurs Litle Miss Muffet, Jer, și știi că nici mie nu-mi plac mai mult decât ție porcăriile alea. Am eu vreo vină că o revoltă din Asia Centrală ți-a zburat reportajul de pe prima pagină?

– Nici măcar pe ultima pagină n-a apărut, Frank. Mai ții minte?

Pe obraz îi tresărea un mușchi. Nu-și putea stăpâni înverșunarea.

– I-am acordat o coloană în fasciula întâi și ți-am vândut fotografiile la agențiile prin cablu. Au avut succes.

– Și celor două fetițe ale lui Jim le-au plăcut imaginile, Frank? Când a citit soția lui articolul scris de el? În timpul orelor pe care le-a petrecut în spital?

– Dă-o naibii, Jer! Ce te-a apucat? Parcă n-aș mai vorbi cu același tip care a stat câteva săptămâni în Somalia, cu două coaste fisurate și o articulație ruptă, ca să tragă niște poze cum nu mai avea nimeni? Ai primit un Pulitzer pentru ele, nu mai știi?

– Ba mai știu, Frank. Îmi amintesc totul.

Jerod închise strâns ochii, pentru a alunga imaginile care se zvârcoleau prin aer în fața lui. Nu dorea decât puțină uitare.

– Ascultă, te-am sunat ca să-ți cer o favoare, nu o predică. Îmi obții informațiile alea?

Frank oftă.

– O să ți le obțin. Dar nici n-am să mă dau bătut. Te vreau înapoi, Jer. Pentru binele tău, ca și pentru al meu și al ziarului.

– Sună-mă când afli ceva. Secretara ta are numărul. Și de data asta, am să răspund eu la telefon.

Jerod închise înainte ca redactorul șef să mai adauge ceva. Greșise telefonându-i, dar dorise să afle informațiile, iar Frank i le putea obține mai repede decât oricine altcineva.

Era o idee prostească, să pozeze, dar dorea s-o revadă, dorea să-i asculte vocea înceată, senzuală. Voia s-o simtă, caldă, moale și mătăsoasă, sub mâinile lui.

Nu, nu voia. Avea nevoie. Trecuse mult timp de când nu mai avusese de-a face cu o femeie. Prea mult timp.

Alys Vincent era atrăgătoare, frumoasă și complet inconștientă de efectul pe care-l avea asupra libidoului masculin... și nu știa absolut nimic despre el. Nici măcar nu-i recunoscuse numele.

Dacă avea noroc, putea găsi una dintre acele părți din sine însuși pe care le crezuse pierdute, cândva de-a lungul anilor.

Capitolul 3

Frustrată, Alys smulse coala de desen din bloc, o mototoli cu furie și o aruncă pe jos, lângă celelalte.

Două zile, și încă nu venise. Două zile în care o torturaseră amintirile acelui trup și ale modului cum se mișca, ale senzației mâinilor și a gurii lui pe a ei.

Pentru prima oară în viață, munca nu-i prilejuia nici o scăpare. Își petreeca tot timpul desenându-l pe el.

Încercând să-l deseneze, se corectă ea, privind cu dezgust grămada de ghemotoace. Îl vedea atât de clar în minte, dar degetele refuzau să transpună viziunea într-o schiță folosibilă.

Două statui. De atâta mai avea nevoie, ca să onoreze contractul cu Marcus Browning. Primele trei se treziseră la viață, de sub degetele ei, ca prin farmec, dar ultimele două se opuneau tuturor eforturilor de a le captura, în lut sau pe hârtie.

Dacă l-ar fi putut convinge pe pescarul ăla să-i pozeze...

Auzi pe cineva urcând scara lungă de afară. Judy îi spusese că avea să treacă pe la ea, în timpul după-amiezii.

– Intră! strigă Alys, aruncându-și blocul de schițe. Pun de cafea.

În spatele ei, auzi ușa cu plasă deschizându-se, urmată de niște pași înceți.

Când o văzu, Jerod trase aer în piept, adânc. Pentru asta venise. Mintea nu-i jucase nici o festă – era atât de magnifică pe cât și-o amintea.

Se afla în bucătărie, întoarsă cu spatele spre el. În locul costumului de baie, purta o rochie simplă de bumbac. Era încinsă pe mijloc și cobora până la jumătatea pulpelor, lăsând să i se vadă gleznele suple.

– Mă bucur că ai venit, spuse ea, în timp ce lua ceva din dulap. Sper că asta nu înseamnă că stai la fel de prost cu scrisul cum stau eu cu desenatul.

– Nu înseamnă. Mai ales, din moment ce nu sunt scriitor, spuse el. Îmi pare rău că n-am venit până acum.

La auzul cuvintelor lui, Alys scoase o exclamație și se răsuci în loc, scăpând bolul de lemn pe care-l ținea în mâini. Vasul ricoșă o dată și se rostogoli sub masă, lăsând o dâră de zahăr în urma lui.

– Tu!

O clipă, se holbă la el, cu ochii mari, apoi se aplecă grăbită să ridice zaharnița.

– N-am vrut să te sperii.

Privirea lui Alys se aținti asupra lui, în timp ce se îndrepta, cu vasul în mâini. Încerca să-i pună capacul pe dos.

– Nu m-ai speriat. Numai că nu te așteptam... vreau să zic, nu știam... credeam că venise prietena mea și...

Se întrerupse, inspiră adânc, apoi expiră.

– Vrei o cafea?

Întinse spre el zaharnița golită. Jerod dădu s-o ia dar, înainte de a o atinge, Alys o smuci înapoi.

– N-ar fi mai bine s-o lași jos? arătă el spre zaharniță.

Alys coborî privirea, surprinsă. Cu o exclamație, trânti vasul pe masă, apoi se întoarse zăpăcită spre filtrul de cafea și cănile pe care le pusese pe bufet.

– Merge o cafea, încercă Jerod să nu izbucnească în râs.

– Perfect.

Alys luă cele două căni de pe bufet, apoi le puse la loc și le împinse într-o parte.

– Cu zahărul ce fac?

Mergând spre masă, Jerod luă bolul de lemn.

– Uite-aici zaharnița. Totuși, trebuie s-o umpli.

Încruntându-se nedumerită, Alys își încreți fruntea cum nu se putea mai fermecător. Jerod își stăpâni tentația bruscă de a i-o netezi cu degetele.

– A! se încruntă ea și mai tare. Vrei cu zahăr?

Întinse mâna spre vas și regretă imediat gestul, în clipa când degetele i le atinseră pe ale lui.

Jerod înghiți în sec, apoi își retrase încet mâna.

– Prefer amară. Fără zahăr. Eu... eu am să, ăă... am să mă uit prin studio, până termini cafeaua.

Și ieși din bucătărie.

Alys se rezemă de bufet, tremurând. Închise strâns ochii, încercând să scape de imaginea lui. Nu reuși. Trase aer în piept, dar mirosul lăsat de after-shave-ul cu aromă de mirodenii era și mai sâcâitor.

Cafea, își spuse, cu severitate. Trebuie să fac două cafele. Două cești de cafea. Nimic mai simplu.

Jerod se opri în mijlocul studioului însorit. Scapă zaharnița și se zăpăcește, iar acum eu nu mai pot respira.

Încercă să se concentreze asupra respirației. Trebuia să aștept telefonul lui Frank. Probabil m-ar fi prevenit că e vrăjitoare.

Distrat, studie încăperea. Într-un colț se afla o masă de desen, îngropată sub un morman dezordonat de schițe. Dedesubt, podeaua era plină cu ghemotoace de hârtie.

Aruncă o privire peste schițele de deasupra, fără să le vadă cu adevărat, apoi se duse la o masă de lucru cu câteva figurine

protejate sub cârpe mânjite cu lut și pungi de celofan. Unelte de sculptură, tot mânjite, zăceau peste tot.

Intrigat, Jerod încercă să ridice o mică husă dar constată că era legată în partea de jos. Luă un instrument, o baghetă de lemn cu formă ciudată, spatulată la un capăt.

Își trecu încet degetul mare peste lutul uscat. O bucată din el purta amprenta ei.

Pentru prima oară de când îl văzuse pe Jim lovit, Jerod își dori să fi avut la el aparatul foto. Cu un film potrivit de sensibil, nici n-ar fi avut nevoie de blitz – ferestrele enorme, cu numeroase ochiuri, de pe trei pereți ai studioului, lăsau să intre toată lumina necesară.

Putea face o serie de fotografii, cu masa, cu schițele, apoi cu Alys lucrând.

Puse cu grijă unealta la loc, apoi cercetă din nou împrejurimile.

Într-un colț se aflau o canapea și un scaun, înconjurate de alte hârtii ghemotocite. Afară, o terasă largă îmbrățișa casa, care era clădită deasupra solului, la adăpost de valurile furtunoase.

Cel mai mult, însă, îi atraseră atenția trei sculpturi de lut, fiecare înaltă cam de un metru, aranjate pe piedestaluri înalte, în grup, lângă fereastră.

Ochii i se dilatară, surprinși. După un moment, întinse ezitant mâna s-o atingă pe prima.

– Ăsta-i Pescarul, marea mea fără vârstă.

Vocea îl făcu să se întoarcă, surprins.

– Marea fără vârstă?

– Spiritul ei. Zguduită de furtuni, străveche, și totuși neîmblânzită, explică Alys, cu ochii spre statuie.

Puse ceștile de cafea pe pervazul alăturat și se apropie de el. Eliberate, mâinile începură să-i răsucească încoace și-ncolo capetele cordonului.

Jerod privi din nou sculptura, fascinat de vitalitatea și puterea pe care le exprima simpla bucată de lut. Reprezenta un bărbat bătrân dar încă puternic, cu chipul brăzdat de anii luptelor cu intemperiile. Ținea capul sus, cu părul și barba suflate de vânt, făcând față unei furtuni. Era îmbrăcat în haine aspre, solide, și avea cizme de cauciuc. Radia energie și o voință de neînfrânt.

– Celălalt e Copilul, adăugă Alys, arătând spre a doua statuie.

– Se întinde să prindă mingea care abia îi atinge degetele, murmură Jerod, studiind încântat statuia. Vrea să atingă viața; râde fiindcă încă n-a învățat să plângă. Așteaptă cu nerăbdare ziua de mâine, dar totuși o trăiește din plin pe cea de azi.

În timp ce-l privea studiind sculptura, mâinile lui Alys își încetară agitația.

– Ai înțeles.

– L-ai făcut atât de viu... urmări el cu vârful degetului un braț al statuii. Atât de real. Nu e doar un copil care se joacă, este...

Își căuta cuvintele, vorbele care ar fi putut explica emoțiile stârnite de arta ei.

– E ca și cum i-ai fi dat suflet unei bucăți de lut.

Dacă îi înțelesese sensul cuvintelor, Alys nu dădu nici un semn. Atinse ușor a treia statuie.

– Iar asta e Mama, pământul îmbelșugat, centrul nostru uman, care ne hrănește.

Cu ochii lucind cald precum chihlimbarul, studie imaginea femeii între două vârste care ținea un snop de grâu. Era marcată de muncă și de nașteri, dar încă în putere, capabilă să le dăruiască dragoste și forță celorlalți.

– Sunt modelele lucrărilor în mărime naturală, care vor fi turnate în bronz.

– Bronz? În mărime naturală?

– Am o comandă de la un om de afaceri foarte bogat, o serie de cinci statui de bronz pentru proprietatea lui din Maine. Reprezintă pământul, marea și omenirea. De mai mult timp dorisem să le fac, iar locul ăsta e ideal.

Discuția despre creațiile ei îi risipise ultima urmă de încordare. Părea învăpăiată de focul care plămădise lutul brut în forme de o asemenea frumusețe.

– Pescarul va fi montat pe un promontoriu stâncos, cu fața spre furtunile Atlanticului de Nord, zâmbi ea, ca și cum ar fi văzut ceva aflat departe, în afara pereților din jur. Pentru Copil, am ales un loc superb din grădină, iar Mama va fi pusă în mijlocul unei livezi de meri bătrâni.

Jerod o studia pe femeia din fața lui, la fel de uimit ca atunci când îi privise creațiile. Vorbise serios când îi ceruse să-i pozeze. Ideea îl neliniștea.

Ca să-și alunge gândul, arătă spre figurinele acoperite de pe masă.

– Alea ce sunt? Alte statui din serie?

Alys le aruncă o privire, ridicând din umeri.

– Nu, doar niște experimente, piese la care lucrez uneori numai pentru mine.

– Ca să exersezi?

– Nu. Sunt doar... pentru mine. Tu nu faci niciodată lucruri care să fie numai pentru tine și pentru nimeni altcineva?

Întrebarea îl zgudui. Existase o vreme când făcuse fotografii numai din plăcere, dar asta fusese demult, foarte demult. De când începuse să lucreze pentru ziar, cel puțin, n-o mai făcuse niciodată.

Nu-și dăduse seama cât îi lipsea... până acum.

– Ai vorbit serios, așa-i? o întrebă, sperând să nu se observe că era nervos ca un liceean. În legătură cu pozatul, vreau să zic.

Alys tresări. Privirea i se ațintì spre fața lui Jerod. Se afla mai aproape decât crezuse. Mult mai aproape. Se grăbi să facă un pas înapoi.

Spune nu! strigă o voce în mintea ei. În ultimele două zile, doar gândindu-se la el, părea să-și fi ieșit din minți. Ce-ar fi făcut dacă stătea zilnic cu ea în studio?

Dacă voia să bată în retragere, acum era momentul.

Ridică ochii spre ai lui.

– Da, spuse.

Apoi, vocea îi deveni mai fermă.

– Vreau să-mi pozezi.

– Pentru ce anume? Ce urmează să fiu? Și de ce tocmai eu?

Ce-i putea spune? Cum să-i explice ce văzuse în el, ce căuta?

– Pentru Vânător.

Se gândi la umbrele pe care i le văzuse în ochi, când o chestionase pe plajă, se gândea la râsul lui, la îndoielile, încrederea și puterea lui.

– Vânătorul reprezintă spiritul omenesc, își căută ea cuvintele pentru a-i explica viziunea. E puternic, încrezător, e...

Își linse buzele, care se uscaseră.

– Știe ce înseamnă să te îndoiești, să dai greș. S-a confruntat cu vânatul și... și s-a temut, dar totuși iese în lume și...

Vocea i se stinse, sub intensitatea privirii lui.

Lui Jerod părea să i se fi oprit respirația în gât. Cum îl putuse înțelege atât de bine? Îi sondase sufletul, în scurtul timp petrecut împreună, și văzuse toate incertitudinile, toate eșecurile care-l chinuiau? Părea să descopere ceea ce nici chiar prietenii lui nu vedeau. Oare ar fi fost bine s-o lase să se apropie și mai mult? Să se expună în fața ochiului ei de artistă?

Dintr-o dată, își dori aparatul de fotografiat. Ani de zile, văzuse lumea prin obiectivul lui. Era modul lui de a căuta să înțeleagă, să înfrunte complexitățile vieții, enigmele ei indescifrabile.

În minte începea să i se contureze o idee.

Alys îl privea, tăcută. La ce se gândea? Pentru a-și potoli furnicăturile mâinilor, începu din nou să-și răsucească printre degete capătul cordonului.

– Ai spus că vor fi cinci.

Cuvintele lui o făcură să tresară.

– Ce?

– Cinci statui. Ai terminat trei și vrei ca eu să-ți pozez pentru a patra. A cincea care va fi?

Îi fusese destul de greu să-i vorbească despre Vânător, dar descrierea celei de-a cincea statui părea o sarcină imposibilă.

– Este o... o femeie, răspunse ea, în cele din urmă. Reprezintă inima. Capacitatea umană de afecțiune, de durere. De iubire, adăugă ea, cu un efort. Este... este Căutătoarea.

– I-ai găsit modelul?

– Nu.

Până și atâta lucru îi fusese greu să spună. Căutătoarea o tulbura și mai mult decât Vânătorul. Încheia ciclul, dar era cea mai greu perceptibilă, o vedea cel mai puțin limpede. Când propusese seria, n-o plănuise și pe Căutătoare. Marcus Browning o convinsese că avea nevoie și de o a cincea statuie.

– Ai omis partea cea mai importantă, Alys, îi spusese Marcus. Nimic din celelalte nu contează, fără liantul care să unească totul.

– Ce liant? întrebase Alys, nedumerită.

– Iubirea, draga mea, se încreţise într-un surâs fermecătorul lui chip bătrân. Ai omis iubirea.

Fără tragere de inimă, Alys adăugase proiectul celei de-a cincea statui, dar spunându-şi că de fapt reprezenta spiritul. Aşa i se părea mai uşor, mai simplu de înţeles.

În timp ce lucra la celelalte piese, se pomenise obsedată de cuvinele lui Marcus: Ai omis iubirea.

Dar nimic din toate astea nu mai conta acum. Nu conta decât răspunsul lui Jerod Prescott. Şi de ce dorea atât de mult să fie afirmativ?

– Ei, reluă ea, accepţi să-mi pozezi?

Inima părea să-i fi îngheţat în piept.

– Da, se întoarse Jerod cu faţa, brusc. Dar cu o condiţie.

– Plătesc onorarii standard, răspunse ea, ezitând.

Jerod clătină din cap.

– N-am nevoie de bani. Îţi propun să încheiem un târg.

– Un târg?

– Vreau să te fotografiez.

– Cum?!?

Veni spre ea, oprindu-se la câţiva centimetri.

– Vreau să fotografiez camera asta, statuile astea şi pe tine, gesticulă el vag în jur, dar fără să-şi ia ochii de la faţa ei. În special pe tine.

Alys simți un gol în stomac. O năpădiră amintirile tuturor fotografiilor de familie. Mama ei insistase să le facă tot timpul, apoi îi nenorocise viața, comentând cât de prost îi stătea părul, cât de mare crescuse, cum că n-ar fi trebuit să-și aleagă o cutare bluză, când avea un piept ca al ei.

Fotografiile fuseseră numai o armă din bogatul arsenal de acuzații al mamei sale, un reproș printre altele. Mama ei crezuse că din vina lui Alys o părăsise primul ei soț, tatăl lui Alys.

Când unii dintre soții și amanții ulteriori începuseră să manifeste un interes nu tocmai patern față de formele în curs de dezvoltare ale lui Alys, Elizabeth Vincent declanșase campania nemulțumirilor și a umilințelor. Mai târziu, când în The Washington Post și câteva reviste importante de arte plastice apăruseră fotografii de la prima expoziție a lui Alys, Elizabeth le criticase fără milă, atât pe Alys, cât și rochia pe care o purtase.

– Iubito, arăți ca o boarfă ieftină care-a mâncat corcodușe acre și-i vine să verse. Zău așa, cu problemele siluetei tale, trebuia să-ți alegi mai cu grijă ținuta. Dacă mă întrebai, te-aș fi scutit să te faci așa de râs.

Alys nu mai participase la nici un vernisaj și refuzase să se mai lase fotografiată.

Moartea mamei sale pusese capăt necontenitului bombardament, dar între timp Elizabeth câștigase războiul – Alys își arsese demult toate fotografiile.

Iar acum, acest străin, Vânătorul ei, îi cerea s-o fotografieze. Jerod stătea atât de aproape și era atât de înalt, încât fu nevoită să ridice capul spre el.

– Dar de ce vrei să mă fotografiezi?

– Vreau să iau instantanee cu mâinile tale modelând lutul, să prind pe peliculă diversele faze de creație.

Colțul gurii i se arcui, în acea fascinantă jumătate de surâs ce-i era atât de firească.

– Spre deosebire de o anumită sculptoriță al cărei nume îmi scapă, eu nu-ți voi cere să te dezbraci.

Alys își privi mâinile, încurcate stângaci în cordon. Voia să-i fotografieze mâinile, numai mâinile și lucrările. Nu pe ea voia s-o fotografieze.

– Și dacă refuz?

– Vrei să-ți pozez, da? Vreau să-mi pozezi și tu mie. Se numește quid-pro-quo. Îmi dai, îți dau. Egal-egal. Fairplay. Etcaetera.

Cu alte cuvinte, nu primea să-i fie model pentru Vânător decât dacă și ea îl lăsa să-i fotografieze mâinile lucrând.

– La... la ce vei folosi fotografiile? Cine-o să le vadă?

– Cine-o să le vadă? repetă el, vizibil nedumerit.

– Nu le vei vinde la reviste? Nu le expui? Așa face un artist, își vinde opera, o etalează, o expune în văzul tuturor.

Își auzea panica tot mai puternică în voce, dar nu se putea opri. Gândul că Jerod, că oricine, ar fi fotografiat-o, o îngrețoșa. Gândul că acele fotografii aveau să fie expuse să le vadă toată lumea și să râdă de...

– Stai așa! o cuprinse el de brațe, cu mâini puternice și calde, destul de încurajatoare. N-am să le vând. Le fac și nimic mai mult.

Chinuindu-se să se stăpânească, Alys făcu un efort să-i susțină privirea. În ochii aceia albaștri și limpezi nu se citea decât sinceritate. Sau, poate, așa voia ea să creadă?

– Le faci... și atât? Dar de ce?

Jerod se încruntă infim, apoi ridică din umeri, dându-i drumul.

– Fiindcă sunt fotograf și cu asta mă ocup. La fel cum și tu lucrezi la sculpturi pe care nu vrei să le vadă nimeni. Fiindcă așa vreau.

Încet, Alys își desfășură capătul cordonului.

– Bine, spuse ea, fără să ridice capul.

– Ești sigură?

Încuviință repede, apoi făcu un pas înapoi.

– Sunt sigură.

În timp ce se întorcea, zări grămada de hârtii mototolite pe care le lăsase lângă canapea. Da, își dădu ea seama dintr-o dată. Era sigură. Ar fi făcut orice ca să-și descopere Vânătorul. Orice.

Capitolul 4

– E talentată și în ascensiune rapidă.

Frank vorbea pe tonul său normal, așa că pe Jerod nu-l durea decât puțin urechea, în timp ce ținea receptorul proptit cu umărul, ca să ia notițe.

– A avut câteva expoziții importante și comenzi mari. Și duce o viață retrasă. Nimeni nu s-a putut apropia de ea îndeajuns ca să facă un reportaj. Madge, de la „Stil de viață", a spus că o prietenă de-a ei a încercat luni de zile să-i ia un interviu, dar degeaba.

Jerod își cunoștea redactorul șef destul de bine ca să știe ce însemna pauza de la celălalt capăt al firului.

– Nu, Frank, n-am să-i iau nici un interviu și nu voi ajuta nici pe alții s-o facă.

– Ascultă, Jer...

– Nu. N-U. Nu.

– Dacă tot ești acolo...

Buzele lui Jerod tresăriră.

– Ce-ai mai aflat?

Frank pufni.

– Are studioul în D.C., Georgetown. Vechea casă de familie, evident. Amândoi părinții i-au murit, dar din ce-a spus redactorul ziarului local, nu-i nici o pagubă. Taică-său a plecat când era avea vreo cinci ani, iar maică-sa, care moștenise o avere bunicică, a mai avut vreo duzină de soți și Dumnezeu știe câți iubiți, până acum câțiva ani, când a murit și ea. A cam lăsat-o pe fată să crească de capul ei, pare-se, ceea ce s-ar putea să explice de ce e așa de retrasă.

Jerod se gândi la familia lui numeroasă, energică și iubitoare. Îl cuprinse un val de recunoștință.

– Nu-i prea plac oamenii, continuă Frank. Sau, cel puțin, așa mi-a spus Derrick.

– Derrick a cunoscut-o? Afemeiatul ăla...

– Observ cumva o notă de gelozie, Jer?

Jerod scrâșni din dinți.

– Și ce-a zis mizerabilul?

– A întâlnit-o în New York, la vernisajul unei expoziții, acu' vreun an. Zice că era foarte rigidă, nu prea vorbea și s-a împiedicat de tivul rochiei.

– Probabil după ce i-a făcut el vreun avans nerușinat, mitocanul.

Se auzi un chicotit sonor.

– Derrick jură că n-a încercat decât să converseze despre munca ei. Zice că-i o tipă trăsnet, da' mult prea înaltă.

Jerod se gândi cât de bine se potrivise în brațele lui femeia aceea prea înaltă, când o sărutase pe plajă.

– Și altceva, Frank?

– Altceva, nimic. Se pare că și-a făcut renumele fără ca nimeni să afle mare lucru despre ea. Dacă ai ocazia...

– Am spus odată că nu.

Frank oftă.

– Trebuia să te-ntreb.

– Știu, Frank, râse Jerod. Și-ți mulțumesc pentru timpul pe care ți l-ai sacrificat pentru mine. Îți rămân dator.

– Atunci, întoarce-te la serviciu. Am nevoie de un fotograf bun. Ageamiul ăla de Bradley pe care mi l-au găsit e clei în materie de știri. Și-n plus, fără tine, mi-e greu să pun de-un pocher reușit.

Glasul lui Frank deveni dintr-o dată arțăgos:

– Ne lipsești, ce mama dracu'!

– Mulțumesc, Frank, răspunse încet Jerod. Ținem legătura.

Și închise telefonul.

Mie îmi lipsesc, își spuse.

Dar, cumva, acest gând nu era la fel de amar ca altădată.

– Ți-am zis eu c-o să spună da.

Judy luă o înghițitură de cafea, reușind în același timp să rămână înfumurată.

– Ba n-ai spus deloc așa ceva, replică Alys, enervată fără nici un motiv. Era ursuză și irascibilă de când plecase Jerod, cu o oră în urmă.

– Chiar a spus că vrea să te fotografieze?

– De câte ori să-ți spun? Da. Da! își puse ea cana pe masă atât de tare, încât cafeaua sări peste buză.

– Uluitor!

Sprâncenele lui Judy se îmbinară strâns, în timp ce analiza posibilitățile.

– Va trebui să te îmbraci cu altceva, nu cu cortul ăla care-ți place așa de mult.

– Cort!

– Blugi strâmți. Tricou mulat – și decoltat, normal! Un sutien cu cât mai multă dantelă, să se vadă prin material.

Brusc, se încruntă.

– Ai așa ceva?

– Nu, n-am așa ceva! se ridică Alys în picioare, ajunsă la capătul răbdării. Tu nu aveai de scris un articol, sau...?

Judy se strâmbă, lăsându-și jos cafeaua.

– Mda. Șase mii de cuvinte, pe tema posibilităților de investiții în piața tot mai prosperă a sănătății.

– Vezi? Mai bine apucă-te de el. N-ar fi bine să-ți dezamăgești șeful tocmai acum, nu?

– Nu. Dar aș prefera să vorbesc despre sex și despre malac, recunoscu Judy.

– Ei bine, eu nu. Haide, sus, trase Alys de spătarul scaunului. Ți-ai băut cafeaua, ai auzit știrile și pe mine m-ai enervat.

Oftând, Judy de ridică în picioare.

– Bine, bine, îmi dau seama când n-ai chef de mine – ceea ce n-o să mă oprească să arunc câte o privire, când se-arată domnul Prescott al tău. Arăta binișor în blugii ăia tăiați. Abia aștept să-l văd fără nimic pe el.

– Nu pozează nud.

– N-ai avut curaj să i-o ceri, mm?

– Găsești că e de râs, nu? se înfurie iarăși Alys.

– Nu, zâmbi Judy, nedescurajată, găsesc că e sexy foc. Și dacă ai avea un dram de minte, ai profita. Că eu, i se lăți zâmbetul, știu c-aș face-o!

Această replică de ieșire răsună mult timp după plecarea lui Judy. Și așa era. Judy avea încrederea în sine necesară pentru a profita la maximum de situație.

Dar, în fond, despre ce situație era vorba? Munca de model, chiar și nud, nu era decât muncă, pur și simplu. Modelele se plângeau de plictiseală și de efortul necesar pentru a sta mult timp în aceeași poziție. Artiștii tindeau să uite că modelul era și el om, gândind altfel decât în termeni de lumini și umbre, linii, unghiuri și curbe. De obicei, momentul când modelul se anima și pleca, la sfârșitul ședinței fotografice, era un adevărat șoc.

Iar Jerod nu poza nud. O spusese clar, de la început. Decât dacă nu cumva, precizase el, cu o luminiță strengărească în ochi, Alys accepta să-i pozeze și ea în aceeași postură?

Alys roșise până-n vârful urechilor. Un costum de baie mergea pefrect, insistase ea.

Iar el răspunsese că avea un slip la fel de perfect, drăguț și larg.

Alys simțise un gol în inimă, dar nu comentase. Jerod Prescott era unicul model la care îi venea greu să se gândească din punct de vedere al tonusului pielii sau al liniei mușchilor. Putea face abstracție de slipul larg, dacă n-avea încotro. Oricear fi spus Judy, știa perfect ce avea un bărbat ascuns sub el.

Și tocmai asta era problema, nu?

– Dar e ridicol! protestă Jerod. Crezusem că ești sculptoriță!

– Sunt, răspunse Alys, cu ochii spre blocul mare de schițe pe care-l ținea în poală, nervoasă în pofida nerăbdării de a începe lucrul la Vânător. Nu dormise deloc bine noaptea. Se trezise cu draci și cu ochii cârpiți. Când se îmbrăcase, își amintise cuvintele lui Judy și-și luase intenționat niște pantaloni de trening lăbărțați și un tricou și mai lăbărțat și jerpelit.

Acum, când Jerod o privea atât de tăios, aproape că regreta alegerea. Era însă prea târziu ca să se mai schimbe. Puse jos bucata de cărbune și luă în schimb un creion de desen.

– Dacă ești sculptoriță, unde ți-e lutul? întrebă Jerod.

– Acolo, înclină Alys capul spre un container de plastic, acoperit, dintr-un colț. Mai întâi, trebuie să fac niște schițe.

– Mai bine împrumutam un slip de-al lui taică-meu.

Începea să pară cam iritat, ceea ce putea fi doar o reacție bărbătească normală față de situația incomodă. Alys nu se pricepea la bărbați destul de bine ca să fie sigură.

– Nu e decât nu slip.

Și nimic mai mult, își reaminti ea. Doar un slip simplu și banal.

– Suntem la plajă, ai uitat? Pariez că ai purtat slip de milioane de ori.

– Ca să fac baie, nu să defilez cu el.

Alys înălță capul, apoi clipi din ochi. După cinci minute în care încercase să-și distragă atenția cu pregătirile, vederea lui îi făcea stomacul să se încleștеze și-i oprea inima în loc.

În locul șortului larg la care se așteptase, purta un slip sportiv standard, o fâșiuță de plastic cu dungi colorate care nu acoperea nimic mai mult decât esențialul.

– Umblă prin cameră, uită-te pe fereastră. Orice vrei. Poți și să măturи pe jos, dacă ai chef. Azi nu vreau decât să fac niște schițe preliminare, să-mi conturez câtva idei. Atâta tot. Cât de greu poate fi?

Jerod se opri în spatele fotoliului degradat, cu brațele încrucișate pe piept.

– Măturatul podelelor nu făcea parte din învoiala noastră.

Alys nu-și putu stăpâni zâmbetul, la vederea încercării lui inconștiente și zadarnice de a se ascunde. Probabil că numai mândria îl oprea să-și înhațe hainele și s-o ia la sănătoasa.

– Atunci, nu le mătura, se destinse ea puțin, la gândul că și el era la fel de crispat. Fă ce vrei, numai mișcă-te.

Jerod o privi încruntat. S-ar fi simțit mai puțin expus și vulnerabil fentând gloanțele rebelilor, în satul ăla cu pereți de chirpici din Liberia.

– Altfel n-o putem rezolva? întrebă el, cu glas plângăreț.

Se așeză pe brațul fotolului, ridicându-și un genunchi, cu brațele în jur, pentru a se etala cât mai puțin posibil.

Alys zâmbea de-a binelea. Omul acela puternic și încrezător în sine se purta ca un puști rușinos, de doisprezece ani. Fără a se gândi la ce făcea, începu să schițeze.

– Azi dimineață, pe plajă, am găsit o scoică, spuse ea, după câteva momente; uneori, îi era mai ușor să le vorbească modelelor, mai ales dacă nu erau de meserie. E prima scoică mare pe care am găsit-o vreodată.

Jerod se foi ușor pe brațul fotoliului, cu colțurile gurii arcuindu-i-se în jos.

– E neagră pe din afară, continuă Alys, și roz cu o nuanță de crem pe dinăuntru.

Îi trasă rapid liniile curbe ale spatelui și umerilor, unghiul șoldului și arcul format de piciorul îndoit.

– Era îngropată în nisip, dar valurile descoperiseră un colț.

Ridică privirea, apoi zâmbi.

– Aproape ca și cum oceanul ar fi vrut să-mi facă un dar deosebit.

Jerod îi aruncă o privire, cu o replică tăioasă pe vârful limbii, dar aceasta rămase nerostită. Văzuse aceeași expresie pe fețele copiilor – ale unor copii fericiți, care explorau ceva minunat.

– Și ce-ai făcut cu ea? o întrebă el.

– E acolo, pe pervaz, arătă scurt Alys cu creionul, înainte de a-și continua schița.

– Este într-adevăr mare, se întoarse ușor Jerod, coborând brațele, pentru a se apleca să vadă mai bine scoica. Nu se găsesc prea des într-o stare atât de bună, când sunt așa de mari.

– Știu. Ar trebui să-mi vezi colecția.

– Colecționezi scoici?

– Întregi, fragmente... dădu ea din cap. Mai mult scoici mici.

– De ce le păstrezi?

– Fiindcă sunt frumoase.

Inocența răspunsului ei îl făcu să surâdă. Pe negândite, se răsuci cu picioarele pe perna fotoliului și coatele rezemate de genunchi.

– Și ce faci cu toate scoicile astea?

– Le țin în niște pahare vechi de vin, pe bufetul din bucătărie.

Doar cu o scurtă coborâre a privirii, Alys întoarse o nouă coală de hârtie și începu altă schiță.

– Dar de ce? insistă Jerod, mirat. Copiii au asemenea obiceiuri, nu femeile în toată firea.

– De ce? Pentru că îmi plac formele lor. Îmi place să le ating, să le simt textura. Unele sunt atât de tocite, încât degetele îți alunecă pe ele ca pe mătase. Câteodată, le împrăștii pe masa din bucătărie ca să le studiez.

Acum schița cu repeziciune, doar pe jumătate conștientă de conversație, concentrată asupra imaginilor care prindeau formă pe hârtie.

Dintr-o dată curios, Jerod se ridică de pe fotoliu.

– Te superi dacă mă uit și eu la ele?

– Nu, deloc, murmură Alys. Cum i se mișcase mușchiul coapsei, în momentul ridicării? Mâinile i se mișcau prea încet, imortalizând atât de puțin din ceea ce vedeau ochii. Trebuia să deseneze mai repede, să vadă mai limpede, să-și aducă aminte mai bine.

– Dar astea-s doar niște cioburi! exclamă Jerod, revenind în cameră, cu un pahar plin până sus cu scoici.

– La fel am spus și eu.

Te rog, te rog, te rog fă-l să mai rămână așa o clipă, se rugă Alys în sinea ei. Numai cât să-i pot reține forma brațului, cum ridică paharul. Creionu alerga peste coală într-o goană febrilă, pentru a capta viziunea și a o așterne pe hârtie.

Jerod se uită de la paharul plin de scoici la femeia din fața lui, apoi din nou la pahar. Nepoata sa de cinci ani avea o asemenea colecție, dar nu mai întâlnise nici o persoană de vârsta lui Alys care să aibă așa ceva. Se duse la fereastră și puse paharul pe pervaz, lângă grațioasa scoică neagră.

Privi grămada învălmășită de desene care acopereau masa din colț. La prima vizită, le răsfoise, dar nici mort nu și-ar fi putut aminti ce văzuse.

Îndemnat de curiozitate, începu să le frunzărească mai atent.

Deși majoritatea reprezentau copii, pescărușii și lemne aduse de valuri, putea să observe cum, în acele câteva linii sumare și apăsate pe hârtie, Alys reușise să imortalizeze câte ceva din propriile ei gânduri și emoții. În schițele de copii, mai ales, se simțea o nostalgie, un sentiment de dor care plutea ca pâcla zorilor pe plajă, intangibilă dar inconfundabil de reală, înduioșătoare în limpezimea ei.

Îngândurat, Jerod urmări cu degetul contururile unui băiețel care scormonea în nisip, absorbit, încântat. Alys îi surprinsese hotărârea, totala concentrare asupra a ceea ce făcea. În același timp, insinuase natura fugară a momentului, prin folosirea atentă a umbrelor și a contururilor, ca și cum l-ar fi văzut pe bărbatul în care aveau să se transforme cândva acei obraji bucălați și brațele dolofane – ca și cum ar fi fost hotărâtă să țină captiv pe veci prețiosul moment prezent, în acele nuanțe de gri și negru pe albul golaș.

Privitul desenelor era ca o expediție spre a descoperi mintea și inima creatoarei lor. Femeia care nu-i spusese aproape nimic despre ea însăși se dezvăluia în arta ei, deschisă oricui dorea să-i atingă esența.

Capitolul 5

Cineva îi împinse o cană sub nas. Alys tresări, apoi scăpă creionul din mână.

– Ce-i asta?

– Cafea. O beau oamenii civilizați, îi plimbă Jerod fiertura aromată pe la nări. Era îmbrăcat din nou în blugii tăiați și o cămașă uzată, dar Alys nu-și amintea nici moartă când ieșise din cameră.

Îl privi încruntată.

– N-am nevoie de cafea. Lucrez.

– Am observat.

Fără a-i da timp să reacționeze, Jerod îi luă schița din mâini, punând în locul ei cana.

– Lucrezi de peste două ore, iar în ultimele treizeci de minute ai uitat și că exist.

– Am...

Se întrerupse singură. Avea dreptate. Fusese atât de concentrată să-și refacă unele schițe, accentuând viziunea, încât uitase de prezența lui.

– Bravo, zâmbi Jerod. Nu contrazici niciodată pe cineva, când știi că are dreptate.

Alys zâmbi spășită.

– Iartă-mă. Mă cufund atât de mult în ceea ce fac, încât uit orice altceva.

Luă o înghițitură de cafea, prudentă.

– Mmm, ce bună e. Îți mulțumesc.

– Mereu devii atât de absorbită în lucru? o întrebă Jerod, instalându-se pe brațul fotoliului.

– De obicei. Dacă merge bine treaba.

– Se pare că azi a mers perfect, comentă el, cam fudul.

Alys râse.

– Într-adevăr. Nici nu-mi amintesc când ai ieșit din cameră ca să te schimbi, și totuși ai redevenit un cetățean respectabil, cu pantaloni și cămașă.

– Mă simt mult mai comod așa.

– Dar n-a fost atât de rău pe cât crezuseși.

Jerod se gândi la felul cum arătase, aplecată peste planșe, la propria lui dorință de a o fotografia.

– Nu, nici pe departe n-a fost atât de rău.

Voia să vadă ce desenase, dar nu era prea sigur că dorea să se vadă pe sine în acele schițe, să se vadă așa cum îl vedea ea.

– Până acum, ești mulțumită? o întrebă, după un moment.

Era mulțumită? Alys se îndreptă, apoi își privi blocul, gândindu-se la zecile de schițe pe care le conținea, nici una dintre ele completă. O mână, un picior, o redare a rapidă a liniei umerilor sau a curbei torsului, în mișcare.

Dădu din cap încet.

– Da, sunt mulțumită.

Cumva, părea totuși nepotrivit spus.

– Oricum, este un început.

– E chiar atât de greu de găsit? Începutul, vreau să spun.

Alys își analiză cu grijă răspunsul.

Deodată, Jerod își dădu seama că ezitarea ei nu era cauzată de sfială. Era sinceritate, nevoia de a fi absolut sinceră în privința muncii ei.

– Da, spuse ea într-un târziu. Uneori, e foarte greu de găsit. Câteodată, e chiar imposibil. Am abandonat proiecte pentru că nu știam cum să le încep. Iar alteori găseam începutul, dar nu era cel la care mă așteptasem.

Un surâs îi arcui colțurile gurii, luminându-i trăsăturile.

– Nici pe tine nu mă așteptam să te găsesc, dar iată-te, exact ceea ce căutam.

Jerod nu-și putu stăpâni râsul. Și nici valul brusc de căldură care-l străbătu.

– Serios?

Până și el însuși distinse sugestia tenebroasă, ispititoare, ascunsă în acest cuvânt. Îl surprinse la fel de mult ca pe Alys.

– Nu asta am vrut să spun! făcu ea ochii mari.

Jerod ridică din umeri, jenat.

– Știu, încercă el să pară nepăsător. Nu trebuia să te tachinez. Pune-o pe seama faptului că sunt mijlociul din șapte frați. Tachinatul era singurul meu mijloc de apărare.

– Șapte frați?

Dădu din cap.

– Trei fete, patru băieți. Uneori, în casă era o adevărată nebunie.

– Pare... minunat.

Lui Jerod i se păru că distingea o notă de nostalgie în vocea ei.

– Și tu? o întrebă, ca să nu-i dea de înțeles că-i cercetase trecutul.

Alys se gândi la casa cu ecouri în care crescuse, la parada continuă de amanți și soți ai mamei sale, la singurătatea ei și refugiul pe care și-l găsise în artă.

– Nu am frați sau surori, deși tare mi-aș mai fi dorit, recunoscu ea. Uneori, desenez copii pe care-i văd pe stradă și-mi închipui că sunt frații sau surorile mele, dar în casă nu eram decât eu, mama mea și... bărbații ei.

Își regretă imediat cuvintele. Ce-i trecuse prin minte? Niciodată nu-i vorbise cuiva despre așa-zisa ei familie.

– Dar nu te interesează poveștile astea, adăugă, jenată.

Vederea unui formular imprimat, pe o masă, îi oferi scuza perfectă pentru a lua distanță, a se asigura că relația lor rămânea strict profesională.

– Am aici un contract pentru modele, scoase ea formularul. Vrei, te rog, să-l semnezi – ca să fie totul clar în legătură cu relația noastră?

Jerod veni în spatele ei. Foarte aproape.

– Și în ce constă relația noastră? întrebă el, cu glasul ca o mângâiere, străbătându-i șira spinării cu fiori.

Voia s-o atingă, s-o asigure că n-avea să-i facă nici un rău, că nu era nevoie să ridice bariere între ei.

– Relația noastră e foarte simplă, răspunse Alys, cu privirea în jos. Eu sunt artista. Tu ești modelul pentru sculptura la care lucrez.

– Atâta tot?

Îi simțea glasul în toate terminațiile nervoase. Dădu din cap, neavând încredere în propria ei voce.

– Nu putem fi prieteni? întrebă Jerod încet, aplecându-se și mai aproape.

Prieteni? Alys încercă să-și imagineze cum ar fi fost să aibă ca prieten un asemenea bărbat. Cum ar fi putut să fie prietenă cu un om care îi răpea darul vorbirii numai stând atât de aproape?

– Știi ceva? continuă el. Semnez contractul, dar numai dacă-mi semnezi și tu mie unul.

Alys înălță capul. Privirea i se ciocni de a lui.

– Un contract pentru tine?

– Mai ții minte învoiala? zâmbi el. Eu îți pozez ție, tu-mi pozezi mie.

– Uitasem.

Pieptul i se contractase aproape dureros.

– Fără nuduri, o asigură el, aproape țanțoș. Nici măcar în costum de baie. Numai fotografii cu tine lucrând.

Înainte de a-și înțelege propriile intenții, îi luă mâna. Un moment, nu făcu decât să stea privind-o, apoi o întoarse ușor, cu palma în sus. Îi forță încet degetele să se întindă. Buzele i se strânseră, ca și cum i-ar fi citit viitorul în liniile palmei.

Un fior îi străbătu lui Alys brațul. Ceva din felul cum o atinsese, din privirea intensă cu care-i studia palma, îi făcu inima să se oprească un moment, pentru ca apoi s-o ia la goană în piept.

– Ai mâini interesante, continuă Jerod, trecându-și vârful magic al degetului prin centrul sensibil al palmei ei. Mâini puternice, sigure, care au adus frumusețe pe lume. Asta vreau să fotografiez. Această forță.

– Vrei să-mi fotografiezi mâinile? întrebă ea, cu vocea crispată, sufocată. Doar mâinile?

– Și altele, răspunse Jerod, cam sec, dându-i drumul. Dar e un început.

– Cred c-ar trebui să fiu recunoscătoare că nu te-a atras lobul urechii mele, se răsti Alys, jignită.

Jerod zâmbi.

– Îmi place și el. Dreptul, mai ales, adăugă, atingându-l cu degetul.

Alys își trase respirația, ca reacție la acea atingere fugară. Cine ar fi ghicit că lobul unei urechi putea fi atât de erogen?

În timp ce încă mai încerca să se controleze, Jerod îi luă hârtia din mâini, găsi un pix prin învălmășeala de pe masă și se semnă, cu o înfloritură.

În clipa când Alys luă contractul înapoi, Jerod se retrase, lăsând spațiul din jurul ei rece și pustiu.

– Mâine la aceeași oră? o întrebă.

Alys se gândi să spună nu, dar limba i se lipise de cerul gurii, blocându-i cuvintele.

– Atunci, mâine, mai spuse Jerod.

Ușa cu plasă, trântită în urma lui, o trezi din transă. Un moment, stătu doar pe loc, privindu-l cum se îndepărta. Abia când dispăru după colțul casei, își dădu seama că se trăgea cu degetele de lobul urechii drepte.

– Motorul lui Becky Sue merge acum perfect, tată.

Uriașul chipeș, cu păr cânepiu, se așeză lângă Jerod, zâmbindu-le expansiv celorlalți membri ai familiei Prescott, așezați la masă.

– Noroc cu mine. Numai un geniu cum sunt eu o putea drege, după de și-a băgat Jerod labele în măruntaiele ei.

Jerod râse.

– Numai un geniu ca mine putea s-o aducă înapoi în port, după ce-a cedat rabla aia de fier vechi, frățioare.

– Jeff a primit o comandă nouă, Stephen. Trebuie să n-o programăm pe Becky pentru nici o croazieră lungă, până nu-i înnoim unele piese.

Deși vorbea încet, glasul tunător al lui Bill Prescott acoperea sunetele scoase de soția lui în timp ce strângea masa.

– Te-am așteptat cu mâncarea caldă, Stephen, spuse Suzanne Prescott, îndreptându-se spre bucătărie, cu un vraf de farfurii. Nu eram sigură că te vei întoarce până terminăm noi.

– Iau și o felie mare de plăcintă, dacă mai rămâne după ce se servește Jerod! strigă Stephen pe urmele mamei sale, privind bucata substanțială de plăcintă cu pecan din fața lui Jerod. Cu tine pe-aici, Jer, trebuie să am grijă să vin devreme acasă, altfel rămân flămând.

– Atunci, bucură-te că nu mănânc aici în fiecare seară, replică Jerod, atacând cu entuziasm plăcinta.

Lucra intermitent la firma de închirieri a familiei, din urmă cu două luni, când revenise la Outer Banks, dar evita intenționat să vină cu regularitate la masă.

Era mai sigur să păstreze o mică distanță între viața lui personală și prezența gălăgioasă a familiei, mai ales întrucât nu avea intenția să lucreze la firmă permanent, oricât de mult îl rugau tatăl și frații lui.

– Ieri nu-ți făceai griji că întârzii, Steve, spuse cea mai tânără Prescott, Julia, care avea cincisprezece ani și era mezina adorată și răsfățată a familiei; ochii ei verzi licăreau, în ciuda efor-

turilor de a părea dezinteresată. Ce te-a reținut, mâncarea de la han sau ospătărița aia cu părul roșu?

– O roșcată, zici? Eu credeam că e tot cu fata lui Smithson, se instală comod pe scaun Bill Prescott, frecându-și pântecul încă plat.

– Lacăt la gură, surioară, o fulgeră Stephen cu privirea, îngustându-și ochii, chipurile amenințător. Mai știi ce i-am făcut păpușii tale Barbie, când aveai cinci ani și m-ai pârât?

Deși viața în casa Prescott era mai liniștită ca altădată, întotdeauna se întâmpla câte ceva. Julia și Stephen, care avea douăzeci de ani, locuiau încă la părinți. Jeff, cel mai mare, ajuta la conducerea firmei și stătea în apropiere, cu soția și cei trei copii. Veneau mereu în vizită, cum făceau și Rob cu soția lui. Rob era al treilea frate, medic veterinar pe continent, în apropiere. Soția sa urma să nască în curând primul copil. Denise, sora cea mare, doar cu un an mai tânără decât Jeff, locuia cu soțul și copiii la o fermă din Virginia, pe când Charlene, care se născuse cu cinci ani după Jerod, lucra ca avocat la o corporație în Manhattan și făcea planuri pentru apropiata nuntă.

Când se ridică să plece, Jerod se simțea relaxat cum de luni de zile nu mai fusese. Spre surprinderea lui, mama sa îl însoți pe verandă.

– Ce noapte frumoasă, așa e? ridică ea capul, admirând stelele.

– Da, plăcută și calmă, răspunse Jerod, în așteptare. Mama lui nu se amesteca niciodată în viețile copiilor ei, dar când avea ceva de spus, merita să fie ascultată, chiar dacă nu erau lucruri plăcute.

– Întotdeauna mi-au plăcut nopțile, continuă ea.

– Și mie. Păcat că luminile de la toate construcțiile astea noi acoperă unele stele.

Chiar și în întuneric, Jerod îi zări îngrijorarea de pe față.

– Tatăl tău și cu mine suntem îngrijorați, Jer, spuse ea, de când te-ai întors din Africa.

– Am mai fost rănit și înainte, mamă, răspunse el cu blândețe, știind că nu la rănile fizice se referea.

– Știu. Întotdeauna mă sperie riscurile pe care ți le asumi, dar acum nu asemenea griji ne tulbură. Ci... tristețea ta.

Clătină din cap.

– Nu, nu e tristețe. Dar de când te-ai întors acasă, nu mai prea râzi și nici un moment nu te-am mai văzut cu aparatul. Înainte, trebuia să ți-l smulg din mâini.

– Ei, haide, nu eram chiar atât de rău!

– Ba să știi că erai. Și-acum, poftim. Ești aici de aproape două luni, și nici urmă de aparat.

Privirea i se ridică din nou spre cerul îndepărtat și nepătruns al nopții.

– De când ai plecat de-acasă, niciodată n-ai mai stat atât de mult în același loc.

– Mamă...

– Știu. Preferi să nu vorbești despre asta, oftă ea. Încă de când erai mic, îți rezolvai problemele singur, oricât de mult am fi dorit să te ajutăm, tatăl tău și cu mine. Cred că așa se întâmplă când ești fiul mijlociu. Înveți să stai pe picioarele proprii, fie că vrei, fie nu.

Jerod se foi, stânjenit.

– A fost reușită expediția la pescuit de săptămâna trecută?

Brusca schimbare de subiect îl surprinse.

– Când s-a stricat Becky Sue, adică? A fost în regulă. Nimic deosebit.

– În ultima săptămână, păreai mai fericit...

Suzanne Prescott ezită, apoi clătină din cap.

– Nu contează. Bine că ești mulțumit. Dar dacă ai vrea vreodată să te întorci acasă, cu adevărat acasă, pentru totdeauna...

Vocea îi scăzu într-o șoaptă abia auzită:

– Tatăl tău ar fi foarte fericit, să știi.

– Știu.

– Și eu vreau să vii acasă, dar numai dacă o dorești și tu.

La asta, nu mai avea ce să-i răspundă.

Îl bătu ușurel pe brat – cu puțină tristețe, i se păru lui Jerod – apoi traversă încet veranda și deschise ușa bucătăriei. Lumina aurie se revărsă în noapte.

– Vei găsi drumul, fiule, spuse ea, încet. Întotdeauna l-ai găsit.

Jerod nu se clinti din loc, dar când mama lui dădu să intre, o strigă:

– Mamă?

La privirea ei înapoi, peste umăr, adăugă cu simplitate:

– Îți mulțumesc.

Capitolul 6

Alys îndrăgea nopțile. Adesea, cele mai bune lucrări îi reușeau când rumoarea zilei se potolea și lumea nu se mai întindea decât până unde ajungea lumina lămpii.

În noaptea asta însă, singurătatea nu-i dăruia liniște. Era prea agitată ca să se concentreze asupra sculpturii, să citească sau să se uite la televizor. Își ducea blocul de schițe de la un scaun la altul, schimba încontinuu creioanele, dar nimic nu mergea. Trânti o bucată enormă de lut pe o platformă de modelaj, dar după o jumătate de oră de frământări, împunsături și scobiri zadarnice, o dădu jos, aruncând-o la loc în container.

Nu voia decât să-l schițeze pe Jerod. Nu pe Vânător, pe el. Oriunde se uita, numai pe el îl vedea.

Lui Jerod nu-i fu greu să găsească studioul lui Alys, chiar și pe întuneric. N-ar fi trebuit să piardă timpul întrebându-se dacă era acasă. Luminile erau aprinse. Străluceau gălbui prin ferestrele înalte ce înconjurau casa pe trei laturi, făcând-o să pară un cadou împachetat în mătase aurie.

Nu ajunsese nici la jumătatea scării, când Alys apăru brusc în ușa cu plasă, cu ochii mari și umerii încordați de teamă.

– Cine e? strigă, aprinzând lumina de afară. Judy, tu ești?

– Jer sunt, răspunse el.

Își puse mâna streașină la ochi, privind prin plasă.

– Jer?

– Jerod Prescott.

Alys trase zăvorul și deschise ușa.

– Ce cauți aici?

Admir peisajul. Jerod înghiți în sec, încercând să scape de nodul din gât.

Purta aceeași rochie lungă de bumbac din ajun, dar acum îi plăcea mai mult – lumina din spatele ei răzbătea prin material, conturându-i clar șoldurile arcuite și picioarele lungi.

O apăsare neașteptată în fermoarul jeanșilor îl făcu să se bucure că stătea în umbră.

– Jerod? repetă ea, vizibil neliniștită de tăcerea lui.

Își drese glasul.

– Scuză-mă. N-am vrut să te sperii.

Făcu un efort să urce ultimele câteva trepte, sperând că nu i se simțea încordarea din voce.

– E aproape ora zece. S-a-ntâmplat ceva?

– Nu.

Nimic, decât că ideea de a o invita la o plimbare pe plajă se transformase dintr-o dată în ceva mai urgent și mult mai carnal.

– Atunci... ce e?

Jerod trase aer în piept, ca să-și oprească vârtejul în care i se învârtea creierul, și slobozi singurul gând care nu era interzis minorilor:

– Vrei să vii la o plimbare pe plajă?

Dacă oricare dintre femeile sofisticate cu care se întâlnise în ultimii câțiva ani l-ar fi văzut acum, s-ar fi prăpădit de râs.

Dregându-și glasul, încercă din nou:

– Voiam să spun, e o noapte minunată, mă plimbam și m-am gândit că poate ți-ar plăcea să mă însoțești și tu. La o plimbare. Pe plajă.

– O plimbare.

Alys privi plaja pustie, reveni cu ochii la el, apoi trase la rândul ei aer în piept, și mai adânc.

– Da.

– Nu-i chiar atât de târziu, se grăbi el s-o asigure. Și nu e frig. Stelele strălucesc și...

Se întrerupse. Clipi din ochi. Înghiți în sec.

– Da?

Alys zâmbi de-a binelea. Niciodată nu mai reușise să zăpăcească un bărbat, și cu atât mai puțin pe unul atât de sigur de sine ca Jerod Prescott. Era un sentiment îmbătător.

– Da! Stai numai să mă încalț.

Înainte de a-și pierde curajul, se repezi în casă după sandale și chei. După ce încuie ușa, întorcându-se, constată descumpănită că Jerod se apropiase atât de mult încât trebuia să ridice capul ca să-l privească.

– N-ai nevoie de astea, îi luă el sandalele din mână.

Un moment, crezu că avea s-o sărute, dar el nu făcu decât să-i prindă mâna.

– Haide, o chemă, coborând scara. Pe unde e pământ aspru, am să te duc în brațe.

– Nu poți să...

Nu-i dădu timp să termine. Ajungând jos, o ridică de parcă ar fi fost ușoară ca fulgul. Ca Judy.

Numai că, dacă era Judy, n-ar fi exclamat:

– Ooof!

Alys simți că i se înfierbântau obrajii, dar nu-și dădu drumul.

– Ți-am zis eu, spuse, cu respirația tăiată.

Jerod își schimbă poziția, apucând-o mai sigur.

– Ar fi cazul să ai mai multă încredere în mine.

Umerii îi erau puternici și solizi sub mâinile ei, pieptul părea un zid. Era gata să jure că, prin bumbacul rochiei, căldura lui o ardea, topindu-i carnea.

– Gata, gâfâi el. Ți-am spus.

O lăsă pe picioare, dar Alys îi observă strâmbătura.

– Umărul! Ți-am spus eu să nu mă iei în brațe. Ar fi trebuit să mă asculți...

– Nu, își frecă el umărul, cu o grimasă. Am fost... rănit, acum câteva luni. Mă convinsesem că m-am vindecat, dar...

Ridică din umeri.

Alys îi simțea furia, simțind însă că-i era adresată lui însuși, nu ei.

– Haide, o chemă Jerod, fără s-o privească. Să ne plimbăm.

– Dar tu nu ești desculț.

Oprindu-se, își privi picioarele, parcă surprins să vadă că le mai avea, apoi râse.

– Ai dreptate. Nu sunt.

Se aplecă să-și dezlege șireturile, apoi își scoase tenișii și-i aruncă într-o parte, la fel de cavalerește cum îi aruncase și ei sandalele pe verandă. Șosetele îi urmară imediat.

Alys râse.

– Dacă-i arunci așa, pe unde se nimerește, în veci n-ai să-i mai găsești pe întuneric.

– Cine are nevoie de ciorapi?

O apucă de mână.

– Vino.

I se părea atât de firesc să-și lase mâna s-o cuprindă pe a lui, atât de normal să se miște alături, să-și potrivească pasul după al lui.

Și se potriveau bine. Ajungea cu umărul aproape până la al lui. Picioarele ei lungi țineau pasul cu ușurință.

– Mă bucur că ai venit, își adună ea curajul să vorbească.

Un ușor surâs îi îmblânzi chipul.

– Și eu. Mă bucur că te-am găsit acasă.

– Deci, cu asta ne-am înțeles.

Pentru nimic în lume n-ar fi recunoscut că, dacă venea oricând, la orice oră din zi sau din noapte, ar fi găsit-o acasă, singură.

– Frumoasă noapte.

Alys inspiră aerul umed și sărat al nopții.

– Minunată.

– Liniștită.

– Da.

Nici moartă nu putea să găsească nu răspuns mai inteligent. Numai un moment de nebunie putea explica faptul că acceptase invitația. Ridică privirea spre el, cuprinsă de o nervozitate neașteptată.

Ochii li se întâlniră. Într-ai lui se citea o nesiguranță la fel de mare, ca și cum gândurile lor și-ar fi potrivit și ele, cumva, pașii.

Izbucniră amândoi în râs.

– Mă tem că nu mă prea pricep la conversațiile ușoare, recunoscu el, cu amărăciune.

– Nici eu.

– Atunci, vrei să discutăm politică?

– Nu.

– Filosofie?

Alys clătină din cap.

– Economie internațională?

– Nici să nu te gândești, râse ea.

Poate i se păruse doar, însă o clipă avusese impresia că Jerod ezita, ca și cum ar fi purtat în tăcere o luptă interioară. Probabil că expresia ei îl încurajă, căci se apropie cu un pas, îi cuprinse umerii cu brațul și o trase ușor spre el.

– Așa e mai bine, spuse încet, aproape neauzit.

– Da...

Aerul i se revărsă din plămâni, în timp ce-și petrecea un braț pe după mijlocul lui.

– Mult mai bine.

Se opri brusc.

Alys ridică privirea, pentru a-i vedea ochii întunecoși ațintiți asupra ei. Își lăsă capul pe spate, întrebător, chiar când Jerod se apleca să-i dăruiască un sărut tandru.

– Mult, mult mai bine, murmură el, reverențios ca într-o rugăciune.

Buzele îi erau calde și moi. Sărutul, blând, neporuncitor, dar puterea sa fierbinte îi străbătu tot trupul, făcând-o să ia foc.

Gura lui se deschise, chemând un răspuns. Limbile li se atinseră, gustând, retrăgându-se, apoi întâlnindu-se din nou, și mai insistent.

Dacă n-ar fi ținut-o atât de strâns, Alys s-ar fi prăbușit sub iureșul de căldură și dorință, de poftă urgentă care o străpungea. Auzi un geamăt și nu fu sigură dacă era al lui sau al ei.

Îi simțea relieful dur apăsându-i pântecul. În loc de a fi temătoare sau nervoasă, cum i se întâmplase cu cele câteva ocazii când mai fusese sărutată astfel, se simțea puternică, invincibilă, dezirabilă. Era un sentiment îmbătător – atât de familiar, și totuși, nespus, nemărginit de puternic.

Jerod întrerupse sărutul.

Cu un geamăt, se retrase, îndepărtându-i brațele din jurul gâtului său. Alys scoase un murmur de protest, întinzându-se să-i mai ceară un sărut, înainte ca Jerod să reușească în sfârșit s-o desprindă.

– Mamă! Ce mai sărut! o ținu el la mică distanță, răsuflând greu.

Alys aproape că izbucni în râs, înviorată să afle că putea avea un asemenea efect asupra lui.

– Haide, o chemă Jerod. Să ne plimbăm. Altfel, jur c-ajung să fac dragoste cu tine aici, pe plajă, și n-am mai încercat figura asta de când aveam șaișpe ani.

– Chiar ai făcut-o? întrebă ea, când fu sigură că putea pronunța cuvintele fără să se bâlbâie.

– Da, râse el. Dar nu la șaișpe ani. Și nu pe plaja asta. Era prea multă lume în jur, chiar și-atunci.

Și cum a fost? Nu îndrăzni să rostească întrebarea cu voce tare.

– Totuși, nu-i atât de grozav pe cât s-a dus vestea, continuă el, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Îți intră nisip peste tot, oricâtă grijă ai avea.

– Peste tot? repetă Alys, dorindu-și imediat să n-o fi făcut. Bine măcar că întunericul îi ascundea roșeața din obraji.

– Peste tot, confirmă el, din fericire fără să râdă. Dar sărutatul – ei, asta-i cu totul altă poveste. Dacă nu faci decât să te săruți, nisipul nu-ți face probleme.

Ajunseseră la marginea apei. Din când în când, câte un val ajungea până la ei, înspumându-se în jurul gleznelor. Dintr-o dată, un val neașteptat de mare le cuprinse genunchii într-o volbură năvalnică. Ceva rece, umed și lipicios se încolăci pe piciorul lui Alys.

Scoase un țipăt, surprinsă, și încercă să se smulgă. Ciudățenia se strânse și mai tare. Dădu din picior, străduindu-se să-și păstreze echilibrul.

– Ce nai...

Jerod o trase de mână, dar era prea târziu.

Valul se retrase rapid, absorbindu-le nisipul de sub picioare.

Alys se clătină, scoase un țipăt și căzu în apă, trăgându-l și pe Jerod după ea.

Înghiți o gură de apă rece și plină cu nisip. Tuși, bolborosind și înjurând, și mai luă o gură, când îi acoperi următorul val. Jerod se rostogolea alături, tras încoace și-ncolo. Se ciocniră unul de altul, începură să râdă și fură cât pe ce să se înece, când îi acoperi al treilea val.

Înecat de apă și râs, Jerod își repezi mâna și apucă o șuviță de păr despletit. Mai încercă o dată, iar acum reuși să-i prindă strâns coapsa, prin bumbacul îmbibat de apă. De astă dată, o ținu bine – era o priză prea tentantă ca să-i dea drumul, oricâtă apă înghițea între timp. Se rostogoli, reușind s-o înhațe de braț tocmai în momentul când marea încerca s-o smulgă din mâinile lui.

– Te-am prins! exclamă răgușit, trăgând-o spre el, în poziție așezată, destul de departe de apă pentru ca valurile să nu-i mai răstoarne, dar nu atât de sus încât să nu mai fie udați din când în când.

Nu-l deranja. Și nici pe ea, după câte se părea. Se prăbuși lângă el, râzând și scuipând apă.

– Îți mulțumesc pentru bălăceală, dragă prietenă, spuse el, stropind-o. Dacă știam că vrei să mă îneci, mi-aș fi adus slipul și o mască de scafandru.

– M-a atacat o algă, răspunse Alys, stropindu-l la rândul ei. În plus, tu ești de vină că am amețit.

– Eu sunt de vină?

– M-ai sărutat.

– Mhm, chiar așa.

Și o sărută din nou, foarte mulțumit de sine.

De astă dată, buzele le erau reci, umede și cu gust de sare, dar focul dinăuntrul ei era pe măsura celui dintr-însul. Jerod se afundă și mai adânc în gura ei, pe când mâna îi luneca de pe braț pe sân.

Sub atingere, Alys gemu, aplecându-se spre el. Carnea gingașă îi umplea mâna, pârguită și ispititoare. Durerea din josul pântecului amenința să-i rupă fermoarul jeanșilor, pe când mușchii feselor se încordau de dorință.

– Nu aici, protestă ea, gâfâind. Nu așa.

– Nu, spuse Jerod cu regret, știind că avea dreptate. Nu așa.

Cumva, se ridicară în picioare. Nu mai râdeau. Dorința reciprocă dintre ei era prea puternică pentru glume și trucuri. Înlănțuiți, porniră înapoi spre casa lui Alys.

O duse încă o dată în brațe, de pe plajă până la baza scării. De astă dată, și el era desculț, dar nici nu observă. Nu se putea

gândi decât la femeia tăcută din brațele lui și la ceea ce avea să se întâmple după ce închideau ușa în urma lor.

Era o nebunie, își spunea Alys. Demență totală. Abia dacă-l cunoștea, și totuși se gândea serios să petreacă toată noaptea făcând dragoste cu el, fierbinte și cu patimă.

Și totuși, când Jerod o lăsă pe picioare, la baza treptelor, îl luă de mână și îl conduse în sus pe scară.

– Bine că mi-am legat inelul cu chei de cordon, se sili ea să râdă, în timp ce bâjbâia să desfacă nodul ud. Altfel, nu mai intram noi în casă.

– Găseam eu o cale.

Îi dădu mâinile la o parte și desfăcu el nodul.

Cum, necum, deschiseră ușa. Din casă se revărsă lumina galbenă vie, făcându-i să clipească. Înainte ca Alys să facă o mișcare, Jerod întinse brațul, tăindu-i calea. Ridică ochii, surprinsă, pentru a-l vedea privind-o, cu ochii periculos de pătrunzători.

– Ești sigură? o întrebă, cu glasul scăzut, răgușit. În legătură cu... asta? Cu noi?

Alys deschise gura, apoi o închise la loc, dintr-o dată ezitând. Era sigură? Nu mai făcuse niciodată așa ceva, niciodată nu mai sărutase un bărbat până amețea de dorință, nicio-

dată nu căzuse în pat cu vreunul fără a ști despre el mai mult decât că o dorea tot atât de tare pe cât îl dorea și ea pe el.

Trase adânc aer în piept, înfruntând tensiunea și dorința care se războiau într-însa.

– Sunt sigură.

Jerod își lăsă brațul să cadă.

– Slavă Domnului.

Peste câteva clipe erau în casă, cu ușa închisă în urma lor, devorându-se cu gurile, trăgându-se înnebuniți de hainele leoarcă, încercând să și le smulgă de pe trupuri și să le arunce chiar în timp ce se împleticeau spre dormitor.

Nu se deranjară să tragă la o parte cuvertura, aruncându-se doar pe pat, tot înlănțuiți dar acum goi, deschiși unul în calea celuilalt.

Nu avu loc nici un preludiu. Nu aveau nevoie. Jerod ezită doar un moment, pregătit deasupra.

– Ești absolut sigură?

Gâfâia ușor, în efortul de a se abține.

– Spune-mi acum. Nu cred c-am să mă mai pot opri, după ce...

– Hai, îl trase Alys în jos și într-însa.

Urmă o dragoste sălbatică, rapidă și intensă, amândoi repezindu-se la fel de tare, tot mai adânc, tot mai dornici, până când Alys crezu că avea să explodeze.

Și explodă înr-adevăr, într-un orgasm care erupse ca o rachetă de Patru Iulie, orbind-o cu culori incandescente,

sfâșiind-o până când păru să nu mai fi rămas din ea decât crâmpeie strălucitoare ce pluteau încet în jos, mistuindu-se trepat.

Jerod trase adânc aer în piept și-și forță ochii să se deschidă. Alys zăcea lângă el, goală și răpitor de frumoasă.

– La naiba!

Șoapta era în același timp rugăciune și tribut fără suflare.

Alys deschise ochii, scoase un oftat slab, apoi întoarse capul să-l privească.

Alys. Jerod trase aer în piept și se săltă într-un cot, atent să nu se desprindă din încâlceala de picioare și trupuri rămasă în urma împreunării.

– Salut.

Alt cuvânt nu-i veni în minte.

Colțurile gurii ei se arcuiră ușor.

– Salut și ție.

Avea o șuviță de păr umed lipită de obraz. Jerod o desprinse și i-o potrivi cu grijă după ureche.

– Tot mai mult îmi place cum îți stă cu părul despletit, spuse el.

Buzele lui Alys se arcuiră într-o mică grimasă răutăcioasă.

– Va fi un chin să mi-l pieptăn.

– Ți-l pieptăn eu, se oferi Jerod, înfășurându-și pe deget o șuviță lungă.

– Tu!

– Eu!

Se aplecă s-o sărute. Trupul i se însufleți învăpăiat, deși fusese gata să jure că ultima rundă îl epuizase pentru multă vreme.

– Mai târziu.

Și-i eliberă șuvița de păr, pentru a cuprinde în schimb sânul.

– Mult mai târziu, murmură Alys, înfășurându-și peste el picioarele lungi, ca pentru a fi sigură că nu putea să-i scape.

Nici nu avea de gând.

De astă dată, porniră mai încet, explorând, gustând, râzând de fâșia de algă prinsă în păr, murmurând încurajator la fiecare nouă și senzuală descoperire.

Pentru prima oară în viața ei, Alys savura această experiență, cerând mai mult, oferind mai mult din sine însăși, fără a sta să se întrebe dacă era bine sau nu. Poate că sentimentul de libertate se datora faptului că ajunsese atât de departe de viața ei obișnuită, sau poate că zbenguiala pe plajă îi risipise inhibițiile.

Trupul ei reacționa în moduri la care nici nu visase. Dacă acel prim orgasm o zdrobise, cele următoare o întregeau la loc, ca și cum forța lor ar fi unit părțile disparate ale făpturii lor într-un întreg mai solid.

Nu știa de când zăceau astfel, cu trupurile înfierbântate și înlănțuite peste cuvertură, plutind între satisfacția îngreunată a împlinirii și tentația de a adormi. Timpul nu mai exista, iar lumea se restrânese numai la ei doi.

Dar apoi, întoarse capul și simți nisip zgâriind-o sub obraz.

– Jerod?

– Mmmmh? murmură el, fără a se osteni să deschidă ochii.

– Mă duc să fac un duș.

Acum deschise un ochi, apoi îi adresă un zâmbet leneș.

– Vrei să te-ajut?

– Mi-ar plăcea, răspunse Alys, surprinsă de excitația pe care i-o provoca oferta lui simplă.

După ceea ce se întâmplase, ar fi jurat că nu avea mai multă energie decât să se târască împleticită până la duș.

Se înșelase. Poate că tocmai această propunere, sau senzația pieptului lui tare sub mâna ei, în timp ce-l spăla, făceau ca în acea noapte imposibilul să fie posibil. De astă dată, dragostea lor fu grăbită dar blândă, iar când adormiră în sfârșit, se potriviră împreună ușor și comod ca și cum dintotdeauna ar fi împărțit același pat, ea cu spatele lipit de pieptul lui, el cuprinzând-o sub braț, cu sânul ținut ușor în căușul palmei.

Capitolul 7

– O cafea?

– Mmhmmm, căscă Jerod, întinzând cana.

Alys zâmbi. Se treziseră tot înlănțuiți. În timp ce soarele se strecura pe ferestre, făcuseră dragoste, încet, cu deliciu.

– E o dimineață frumoasă, spuse ea, cu privirea spre mare.

– Mmm, luă Jerod o sorbitură de cafea.

În mod normal, lipsa lui de atenție ar fi deconcertat-o, ar fi îngrijorat-o chiar. În schimb, Alys era recunoscătoare. Așa, îi rămânea libertatea de a-l studia... și de a-și face ordine în vălmășagul de emoții care o frământau.

Cu o îndrăzneală care în urmă cu douăzeci și patru de ore ar fi șocat-o, întinse mâna și-i atinse ușor cicatricea de pe umăr.

– De unde o ai? îl întrebă.

Jerod trase adânc aer în piept, apoi îi cuprinse mâna cu a lui și i-o îndepărtă ușor.

– De la un glonț.

Mâna lui Alys tresări, dar el nu-i dădu drumul.

– Ai fost împușcat?

Jerod dădu din cap, fără s-o privească. Mâna i se strânse și mai tare.

– S-a întâmplat în Africa, spuse el într-un târziu. Colegul meu și cu mine făceam un reportaj despre o revoltă politică de-acolo, cu asasinate și atrocități, și am nimerit într-un schimb de focuri.

– Ești ziarist?

La asta, Jerod ridică ochii, surprins vizibil de aversiunea din tonul ei.

– Fotoreporter.

Alys încercă să-și smulgă mâna. Amintirea acelor fotografii vechi pe care mama sa le folosise atât de des împotriva ei o împungea ca un cui în carne.

– Da... spuse el, privindu-i cercetător fața, surprins de neașteptata ei reacție; apoi, fruntea i se însenină brusc. Te temi să nu folosesc fotografiile pe care ți le voi face.

– Nu... Nu, în nici un caz, minți Alys.

Își trase din nou mâna, încercând să și-o elibereze. Deși caldă, mâna lui n-o lăsa să scape. Jerod puse cana jos și-i luă și cealaltă mână.

– Alys, spuse el, îți jur că nimeni nu va vedea acele fotografii, dacă tu nu vrei.

Îl privi nesigură.

– Chiar așa?

Buzele lui tresăriră, apoi redeveniră serioase.

– Chiar așa.

– Aha... murmură ea, dregându-și apoi vocea, cu seriozitate. Atunci e bine. Perfect.

De astă dată, gura lui Jerod se arcui într-un zâmbet înțelegător, dar în același timp ciudat de trist.

– Sper că nu mă acuzi că te-aș minți? Fiindcă, dacă asta e...

– A, nu! se repezi ea. În nici un caz!

Încercă iar să-și retragă mâinile; de astă dată, Jerod îi dădu drumul.

– Și... începu ea, dorind cu disperare să schimbe subiectul. Ți se... ăă... se întâmplă des să fii împușcat?

Jerod râse, făcând-o să roșească.

– Nu, nu prea des. Însă chiar și o singură dată e prea mult.

În pofida râsului, dincolo de albastrul cristalin al ochilor lui pândeau umbre.

– Cred că e... interesant... aruncă Alys o privire spre cicatricele de pe umărul și abdomenul lui, apoi își mută repede ochii. Era prea oribil să și-l închipuie rănit.

– Uneori.

Umbrele se întunecară și mai mult. Reveni cu privirea spre mare.

– Alteori, e un infern curat.

Dintr-o dată, tenebrele dinlăuntrul lui o făcură să-i fie rușine de propria ei atitudine defensivă.

– Îmi dau seama, spuse. Dar, totuși, e o muncă importantă.

Jerod îi aruncă o privire, cu ochii deveniți pe neașteptate tăioși, aproape batjocoritori.

– Te referi la vechea zicală despre o imagine care face cât o mie de cuvinte?

– Nu e așa?

Ezită, apoi dădu din cap, încet.

– Poate fi.

Alys îi susținu privirea tulburată. Nu știa ce anume îi stârnise îndoielile. Nici nu avea nevoie. Îi era de-ajuns să știe că suferea.

Fără s-o premediteze în mod conștient, fără măcar o clipă de ezitare, se apropie de el și-i depuse un sărut ușor pe buze.

Jerod deveni țeapăn, doar o clipă, apoi o trase flămând la piept și îi smulse încă un sărut, mai fierbinte, mai posesiv.

Se desprinse primul din îmbrățișare. Îi era greu, aproape

imposibil, dar altfel, ar fi ajuns să facă dragoste cu ea chiar acolo, pe terasă, în văzul tuturor celor de pe plajă.

I-o și spuse, când Alys protestă.

Îl privi cu ochi mari.

– N-ai fi în stare!

Cu toată frumusețea, talentul și succesele ei, Alys Vincent era extrem de timidă. Panica bruscă din momentul când aflase că era fotoreporter spunea multe.

Moștenirea mamei sale, fără îndoială, își zise Jerod, amintindu-și ce spusese Frank despre interminabila paradă de amanți și soți pe care-i perindase femeia aceea prin viața fiicei sale. N-o fi avut Alys cicatrice pe pielea ei albă și perfectă, dar le purta în suflet, unde rănile erau întotdeauna mai crude și mai greu de tămăduit.

Dacă se pricepea cineva la rănile interioare, el era acela. Singura diferență era că lui nu i le pricinuise propria sa familie.

Ușurel, ca un frate sau un coleg mai mare, o apucă de sub bărbie.

– Nu, n-aș face dragoste cu tine aici, pe terasă – cel puțin, nu ziua-n amiaza mare – dar asta nu înseamnă că nu mă tentează amarnic să încerc.

Obrajii ei se înroșiră brusc, dar Jerod simți că nu de jenă, ci de plăcere.

Se răsuci încet și-și luă cana.

– Vino, să-ți fac cinste c-un mic dejun. La Charlie se găsesc niște biscuiți delicioși și un sos de roșioare de să moară lumea. Garantat.

Alys râse.

– Am auzit că așa sunteți voi, bărbații, dar n-am crezut. Până acum.

– Cum, adică?

– Acum vă gândiți la sex, peste-o clipă la mâncare.

Râzând, Jerod își mișcă sprâncenele cu frivolitate exagerată.

– Putem chiar și să mâncăm gândindu-ne la sex, ceea ce-aș demonstra cu cea mai mare plăcere la Charlie, în timp ce luăm micul dejun.

Nu mergea bine deloc.

Alys privi încruntată schița din fața ei, smulse foaia din bloc, o mototoli cu furie și o aruncă în lături.

Singurul lucru pe care-l putea desena erau niște schițe de-a dreptul erotice cu un bărbat și o femeie îmbrățișați ca îndrăgostiții din celebra sculptură "Sărutul" de Rodin.

Dădu să se întoarcă, dar îi atrase atenția marginea unei hârtii mai puțin boțite. Nu se vedea decât un picior de bărbat, cu mușchii încordați și duri.

Linia acelui picior izolat avea o energie care o atrăgea, dar nu se gândea la Jerod, nici la dragostea lor.

Sexul – ba nu, dragostea – presupunea două persoane.

În ultimă instanță, dragostea însemna mai mult decât două trupuri angajate într-un exercițiu aerobic. Uniunea transcendea actul fizic, devenind un fapt miraculos și rar.

În ajun, ar fi râs dacă încerca să-i explice cineva acest lucru. Azi, însă...

În timp de privea acel picior schițat rudimentar, Alys simți că bătăile inimii începeau să i se accelereze. În minte i se forma o imagine, o concepție a Vânătorului care-i scăpase... până acum.

În casele de pe plajă tocmai se aprindeau primele lumini, când Alys auzi o mașină frânând pe aleea cu pietriș. În timp ce mergea spre trepte, își spuse că putea fi Judy, sau cineva care greșise adresa, ori...

Era Jerod. Coborî din jeep, trântind portiera în urma lui, și abia când ajunse la jumătatea scării observă că Alys îl aștepta în ușă. La vederea ei, se opri brusc.

Alys rămase cu respirația tăiată.

Jerod îi zâmbi, amenințând să-i întrerupă și bătăile inimii.

– Speram să fii acasă, spuse el, urcând restul treptelor câte două. Ajuns sus, o cuprinse în brațe, cucerindu-i gura cu a lui, fierbinte și pătimaș.

Până în acel moment, Alys nu-și dăduse seama că sperase tocmai acest lucru. Era la fel de minunat pe cât își amintea. Și chiar mai mult.

Dumnezeu știe unde ar fi ajuns, dacă în apropiere nu bubuia o tobă de eșapament, făcându-i să tresară.

– La dracu', oftă Jerod, desprinzându-se. Toată ziua m-am gândit la asta. La asta, și la altele, adăugă el, cu un zâmbet sugestiv.

– Și eu.

Alys știa că acesta era adevărul. Atâta numai că, până acum, nu fusese conștientă.

– După un asemenea sărut, sunt dezolat să aduc vorba despre probleme prozaice, ca mâncarea. Din păcate, mor de foame și nu sunt în cea mai bună formă cu stomacul gol. Ai mâncat de cină?

– Nu. Și nici de prânz, recunoscu ea.

Abia în acel moment își dădu seama cât de flămândă era – și de mâncare, și de el.

– Chinezească? Mexicană? Grătar cu cartofi prăjiți? Fructe de mare? Ital...

Alys îl întrerupse, râzând.

– Alege tu.

Alese mâncarea mexicană.

– La „Taco Tom's“? întrebă ea după o jumătate de oră, privind cu îndoială fațada cam dărăpănată a micului restaurant.

– E mai impresionant decât pare, o asigură Jerod. Așteaptă numai să guști ce chimichangas au. Iar enchiladas de pui sunt cea mai gustoasă delicatesă din partea asta a raiului! Și ardeii...

Încă mai recita specialitățile casei, pe care era clar că le memorase, când se așezară la masă, peste câteva minute. Chelnerița care le puse listele în față era o roșcovană pistruiată.

– Hai salut, Jer, salută ea, scoțând notesul din buzunarul de la spate a blugilor, în timp ce o privea speculativ pe Alys.

– Ura, Sherry. Ce face taică-tău?

– Ocupat. Ca mine.

– Sigur. Vrei o margarita? aruncă el o privire spre Alys, care dădu din cap.

– La carafă? întrebă Sherry.

– Mda. Și cu sare pe buza paharului.

– Perfect, o mai măsură chelnerița pe Alys o dată cu privirea, apoi îndesă carnețelul în buzunarul de la șold, fără să fi scris un cuvânt. Vine acum.

– O fostă prietenă de-a ta? încercă Alys să pară indiferentă.

– A fratelui meu mai mare, Rob. Din liceu, zâmbi Jerod. Ea și soțul ei au o firmă de computere, aici în Banks. Sherry ajută la restaurant când duc lipsă de oameni. Tatăl ei e Tom, cel din "Taco Tom's".

– Și fratele tău? Cu ce se ocupă?

– Rob? E veterinar pe continent. Soția lui așteaptă primul copil, peste două luni.

– Cred că e plăcut să ai un frate.

Nu-și putuse ascunde nota nostalgică din voce. Întotdeauna își dorise un frate sau o soră, dar mama ei spusese clar că până și un singur copil era mai mult decât își dorise.

– Mda. Un frate. Dar trei frați și trei surori pot fi puțin cam mulți. Și cu mine înfipt drept la mijloc.

Mândria din glasul lui era evidentă. Orice s-ar fi spus, era clar că Jerod își adora familia.

Alys nu știa dacă era invidioasă, sau doar impresionată.

În timp ce savurau margaritas, enchiladas și chimichagas, chiar mai delicioase decât îi promisese, Jerod o regală cu povestiri despre viața într-o familie numeroasă. La cafea, însă, avu loc o schimbare de subiect neplăcută.

– Dar tu? o întrebă el, turnând conținutul unui pliculeț de zahăr în cafeaua savuroasă cu caimac pe care Sherry i-o pusese în față.

– Eu?

Întrebarea o surprinsese atât de tare încât fu cât pe ce să-și verse cafeaua.

– Mda, tu, zâmbi strâmb Jerod. Tu cum te lauzi? Toată seara, eu am monopolizat conversația. Ți-a venit rândul.

Se străduí să ridice din umeri, chipurile cu nepăsare.

– Nu sunt prea multe de spus. Am fost singură la părinți. Tatăl meu... adică, părinții mei au divorțat când eram mică, iar mama mea a considerat că nu putea face față unui al doilea copil.

Nici pe ea n-o dorise, dar acesta era un secret pe care n-avea să-l dezvăluie nimănui, niciodată.

– Veri? Unchi, mătuși? Frați sau surori vitrege?

– Nu. Nimeni. Și mama mea a fost singură la părinți. Ca mine. Nimic mai simplu.

Vorbise puțin mai tăios decât ar fi vrut. În ochii lui se citea compasiunea, ceea ce o irita.

– Asta mi-a lăsat multă libertate, continuă, puțin mai reținută. Am avut în casă loc destul pentru propriul meu studio. Nu m-am certat cu nimeni pentru spațiu.

– Ăsta-i un avantaj... recunoscu Jerod, fără convingere.

– Nici coadă la baie, se sili ea să zâmbească.

– Dușuri calde de fiecare dată? se prefăcu el uimit.

Alys râse de-a binelea.

– Absolut de fiecare dată.

– Uluitor.

Din fericire, Jerod nu avu timp să dezvolte subiectul. Un bărbat solid, cu șorț uriaș de bucătar, apăru dintr-o dată lângă masa lor. Puținul păr care-i mai rămăsese în jurul cheliei era roșcat.

– Ei, Jer? întrebă el. Cum a fost mâncarea?

Jerod zâmbi.

– Excelentă ca de obicei, Tom. Da' n-aveai nevoie de mine ca s-o știi.

– Nno, se șterse Tom de șorțul pătat, apoi îi întinse mâna lui Alys: Tom Speers. Taco Tom, altfel spus.

– Am ghicit. Mâncarea a fost minunată.

– Ei, haide! Doar atât?

– Tom a avut întotdeauna probleme cu modestia, o informă Jerod.

– Păi, fiindcă nici nu știu ce-i aia! i-o întoarse Tom.

– Am observat.

– Deci. Mai stai mult aici, în Banks? De ani de zile n-ai rămas mai mult de-o săptămână, două.

Jerod deveni țeapăn, deși încercă să-și ascundă reacția.

– Ai vorbit cu taică-meu, așa-i? Precis ți-a spus că am un concediu prelungit. Știi cum e.

– Ba nu știu, replică scurt Tom. În viața mea n-am avut un concediu.

– Poate-ar fi fost cazul, ripostă Jerod, la fel de scurt.

Alys se uită de la unul la altul, nu prea sigură ce anume se întâmpla. Ochii albaștri ai lui Jerod se întunecaseră, devenind aproape negri de furie și încă o stare, pe care nu reușea s-o identifice.

– Poate...

Tom nu părea să fie de acord.

– Oricum, te-am întrebat fiindcă acum două zile a trecut pe-aici un tip care a zis că venise pentru un soi de documentar și se întreba dacă nu cunosc pe nimeni priceput cu camerele de luat vederi. Se pare că a trebuit să plece dintr-o dată – un deces în familie, sau așa ceva – și era cam strâmtorat.

– Spune-i să întrebe la Cameron's Camera Shop. Ei trebuie să știe.

– Întrebase deja. Au zis că nu cunoșteau pe nimeni liber. M-am gândit că poate știi tu pe cineva. Sau, te-ar interesa chiar pe tine.

– Eu nu fac filme. Numai fotografii, mușcă Jerod fiecare cuvânt, ca și cum ar fi riscat ca altfel să-l muște ele pe el.

– Nu? Ei, poate n-ar strica să înveți. Mai ales dac-ai de gând să te mai învârți mult p-aici.

Privirile celor doi se înfruntară. Spre surprinderea lui Alys, Jerod își plecă primul ochii.

– Am să mă gândesc, spuse el, morocănos.

Pe chipul brăzdat de vânturi al lui Tom nu se vedea nici o urmă de triumf. Scoase din buzunar o carte de vizită și o puse pe masă, lângă ceașca lui Jerod.

– Ăsta-i tipul. A scris aici adresa și telefonul, cât va sta în Banks. Nu trebuie decât să-l suni. Nu strică să stați de vorbă, este?

Jerod nu schiță nici un gest de a lua cartea.

– Cred că nu. Mersi, spuse el, fără entuziasm.

– Sigur. Să te gândești la povestea cu filmul.

– Mhm. Normal.

Tom nici nu ajunsese la bucătărie, când Jerod se și ridică de la masă.

– Hai să mergem, îi întinse el mâna s-o ajute. Aici s-a făcut cam zăpușeală.

Nu se atinsese de cafea, iar Alys abia dacă băuse jumătate dintr-a ei, dar își luă poșeta, docilă.

– Ai uitat cartea de vizită, observă ea.

O secundă, Jerod ezită. Apoi, cu un mârâit gros din piept, smulse cartea de pe masă și o vârî în buzunar.

Capitolul 8

În mașină, abia schimbară o vorbă.

Jerod stătea încruntat, pierdut în gânduri pe care nu intenționa să i le împărtășească. Abia după ce tăcerea se prelungi aproape insuportabil, Alys îndrăzni să-i atragă atenția că mergeau într-o direcție greșită.

Jerod îi aruncă o privire, cu ochii mari și surprinși în luminile slabe ale bordului. Trase adânc aer în piept, apoi făcu un efort să se relaxeze.

– Scuză-mă, spuse el.

– Mergi undeva anume, sau conduci la întâmplare?

Gura lui se răsfrânse într-un zâmbet amar, auto-disprețuitor.

– Dacă vrei să știi adevărul, fugeam.

– De ce anume?

Nu era sigură că avea să-i răspundă dar, după un moment de tăcere, Jerod ridică din umeri, jenat.

– De mine însumi, cred. Al dracului să fiu dacă știu de ce recunosc atâta lucru.

Coti la dreapta și o luă pe un drum desfundat care mergea spre plajă.

– Vrei să facem o plimbare?

– Mmm...

De astă dată, zâmbetul lui Jerod fu amuzat.

– Fără bălăceli în valuri, îți promit.

– Bine, râse și Alys. Dacă mi-ai promis...

Jerod luă un pulover din spate și i-l întinse.

– Ia-l pe tine. În noaptea asta, briza poate fi rece, oricât de cald a fost în timpul zilei.

În timp ce mergeau, ținându-se de mână, peste dunele presărate cu iarbă rară, Alys își dădu seama cât de bine se simțea cu el, în pofida tensiunii din urmă cu câteva minute.

Când ajunseră pe nisipul mai bătătorit, lângă marginea apei, Jerod îi dădu drumul mâinii, numai pentru a o cuprinde cu brațul.

– E mai comod așa, spuse el. Nu cunosc altă femeie care să se potrivească la fel de bine lângă mine.

– Vrei să spui că nu cunoști nici una de statura mea?

– Și asta, răspunse Jerod, cam distrat.

Emoția din sufletul lui Alys se risipi. Proasto, se dojeni ea în gând. Nu căuta sensuri care nu există.

– Te-ai întrebat vreodată dacă n-ar trebui să faci altceva cu viața ta? o întrebă el, pe neașteptate.

Ridică privirea, surprinsă. Jerod, însă, nu se uita la ea. Privirea lui părea ațintită spre un lucru aflat dincolo de orizont, pe care numai el putea să-l vadă.

– Să fac altceva? De pildă, să fiu profesoară, sau contabilă? La așa ceva te referi?

– Într-un fel. Te-ai gândit vreodată?

– Nu, răspunse Alys, cu convingere. Niciodată.

– Niciodată?

Răspunsul ei părea să-l fi surprins.

Clătină din cap.

– Nu. Dintotdeauna mi-am dorit să fiu artistă. A, o vreme m-am jucat cu uleiurile și acuarelele, gândindu-mă dacă n-ar fi mai bine să mă fac pictoriță. Dar în clipa când am descoperit lutul, bronzul și piatra, am știut.

– Cum? vru el să afle. Cum ți-ai dat seama?

Alys deschise gura să răspundă, apoi o închise din nou, surprinsă de întrebare. Era un lucru la care nu se mai gândise niciodată.

– Nu știu, recunoscu ea în cele din urmă. Am... știut, și atât.

– Nimic mai simplu.

– Într-adevăr.

Jerod scoase un oftat, pe care adierea blândă a nopții i-l smulse pe loc.

– Știi ce norocoasă ești?

– Norocoasă? Eu?

– Tu, continuă el, cu tărie. Cei mai mulți oameni nu știu cu adevărat ce vor să fie, nici măcar după ce au crescut. Tu, însă...

Lăsă fraza neterminată.

– Și tu? Nu se poate să nu fi știut.

– Credeam că da.

– Și acum?

– Acum, nu mai sunt atât de sigur.

Se opri brusc, luând-o prin surprindere. Alys se desprinse din îmbrățișarea lui, întorcându-se să-l privească. În lumina palidă a stelelor, îi distinse tulburarea de pe față.

Ochii li se întâlniră. Ușor, ca și cum nici n-ar fi fost sigur că se afla acolo, Jerod îi mângâie obrazul cu latul mâinii.

Apoi, se aplecă și o sărută tandru.

Când se retrase, briza nopții părea mai rece. Tremurând ușor, Alys își trase mai strâns pe trup puloverul.

– Orice s-ar întâmpla, mă bucur că te-am cunoscut, Alys Vincent, spuse el, atât de încet încât Alys abia auzi cuvintele.

Peste o clipă o strânse iarăși lângă el. Tăcuți, înlănțuiți, porniră împreună înainte, în întuneric.

Cu Alys în brațe și scrâșnetul liniștitor al nisipului sub picioare, proasta dispoziție care-l cuprinsese pe Jerod după intervenția bine intenționată a lui Tom se risipi treptat. Când o ajută să se urce în jeep, peste o oră și ceva, era mai mult decât pregătit pentru puțină distracție.

Trecând peste protestele ei vesele, o duse la un bar western. Când în sfârșit plecară, începuse să răgușească după atâtea încercări de a striga peste cântecele country. Conduse mașina până la un magazin non-stop, unde cumpără o cutie cu știuleți de porumb, o pungă de popcorn și o jumătate de kilogram de înghețată cu vanilie Ben & Jerry.

– Ai de gând să mănânci toate ororile astea? protestă ea.

– Orori? Ce-avem noi aici e mâncare americană adevărată, cinstită până la Dumnezeu.

Mai adăugă în coș două cine semipreparate, alese la întâmplare din congelator.

– Și unde-ai de gând să le bagi pe toate?

– În congelatorul tău?

– Nici o șansă. E cât o cutie de ciocolată – cât o cutiuță – și-i deja plin cu pește și legume congelate.

– Pește congelat? Pe Banks? se scutură Jerod într-un fior.

– E mai bun decât porumbul congelat.

– Ha! Apropo de ciocolată... înhăță el un pachet de Oreos. Pentru înghețată, adăugă, la vederea privirii ei sceptice.

– Ți-am spus că în congelatorul meu nu mai e nici un pic de loc.

– Bine, atunci trecem mai întâi pe la mine, să le lăsăm. Pe toate, în afară de porumb, Oreos și înghețată. Astea-s pentru o gustare nocturnă.

Opri mașina în spatele casei bătute de vânturi pe care i-o lăsase bunicul său, Alys se aplecă să privească prin parbriz. Luna răsărise, lumina ei slabă fiind suficientă pentru a dezvălui treptele roase și obloanele șubrede de la fereastra bucătăriei.

– Pare să fie una dintre casele originale, dinainte de a fi venit turiștii, observă ea, cu o undă de nostalgie în locul tăcerii politicoase sau al disprețului vădit cu care reacționau de obicei vizitatorii.

– Este, răspunse Jerod, luând punga cu cumpărături. Dar e mult mai solidă decât pare. În casa asta veche, bunicul meu a înfruntat două uragane.

Plănuise să bage în frigider mâncărurile congelate și să plece, dar nu era sigur că putea rezista atât de mult.

Era al naibii de sigur că nici măcar nu dorea să încerce.

Deschise ușa, aprinse lumina și o lăsă pe Alys să intre.

După două zile în care stătuse închisă, pe canicula verii, casa cea veche era înăbușitoare, cu miros de mucegai.

– Pfui! exclamă Alys.

Atâta despre seducții pasionale în prag.

În timp ce Alys deschidea ferestrele, Jerod puse mâncărurile congelate în frigider. Laptele se acrise, așa că îl turnă discret în chiuvetă. Trebuia să se mulțumească doar cu Oreos fără lapte. Dar sticla de vin alb pe care o cumpărase din Franța părea în stare bună.

Zâmbind, o scoase. Cine avea nevoie de lapte, când exista un vin atât de bun?

Luă două pahare și ieși din bucătărie.

– Uite ce-am găsit! ridică el sticla.

Alys nu era în cameră. Ieșise pe terasa din spate. Briza mării, intrând pe ferestrele deschise, începea deja să răcorească interiorul.

Din ce în ce mai bine.

O găsi întinsă pe unul dintre cele două șezlonguri care, alături de cuptorul cu microunde, erau singurele lui adaosuri la mobilierul casei.

– Mult mai durează până coci la microunde niște știuleți de porumb, comentă ea, amuzată.

– Nu, recunoscu Jerod, așezându-se, durează până scoți din congelator destulă gheață ca să bagi ceva înăuntru. Mai bine le înghesuiam lângă peștii tăi – deși, așa mi-ar fi scăpat singura comoară din frigiderul meu.

– Ai găsit ciocolată? îl tachină ea.

– Mai grozav. Un vin cu adevărat magnific. Și nu mă întreba ce soi e, fiindcă nu-l pot pronunța. Un prieten m-a convins

să sacrific leafa pe două săptămâni ca să cumpăr patru sticle. Pe trei le-am golit de ziua tatălui meu, luna trecută, dar a mai rămas asta.

– Nu prea sunt băutoare de vin...

– Ba ești, dacă e vinul ăsta, o asigură el.

După un mic efort, dopul ieși. Cu grijă, Jerod turnă puțin vin într-un pahar și i-l întinse.

– Poftim. Gustă-l. Și fii atentă să nu scapi paharul. Ar fi păcat să se irosească.

Vag, o văzu ridicând paharul la buze, cu fața umbrită de valurile părului negru ca miezul de noapte.

– O... șopti ea, cu pietate.

– Ți-am spus.

Își turnă și lui un pahar, apoi îl ridică.

– Pentru... ce anume?

Alys fu pe punctul de a spune pentru noi, dar așa ceva era cam periculos. Nu îndrăznea să-și exprime în cuvinte gândurile învălmășite. Era prea devreme. Mult prea devreme.

– Pentru viitor, spuse ea în cele din urmă și îi atinse ușor paharul cu al ei.

– Pentru viitor, răspunse Jerod și bău.

Și totuși, poate că, la urma urmei, nu era un toast atât de rău.

Vinul era delicios – ușor, puțin sec și cu o bogăție de arome subtile. Luneca pe limbă ca luna mai peste o pajiște, lăsând minuni în urma sa.

– Lumea nu poate fi complet rea, când conține așa ceva, comentă Jerod.

– E o noapte minunată, își lăsă Alys capul pe spate, privind stelele ce spuzeau cerul.

– Când eram eu mic, se vedeau mult mai multe stele, spuse el, citindu-i gândurile.

– Bine măcar că vecinii sunt departe.

– Mmm. Bunicului trebuie să-i mulțumesc pentru asta. Îmi place să mă gândesc că, într-o zi, și nepotul meu va sta așa aici, privind cerul, fericit că i-a mai rămas puțin loc ca să respire.

Implicația cuvintelor lui o străbătu, intrigând-o prin făgăduiala pe care o conținea, speriind-o cu ceea ce însemna.

Termină vinul din pahar și i-l întinse.

– Mai vreau. Te rog, adăugă ea, parcă gândindu-se abia pe urmă.

Încet, savurând fiecare sorbitură, băură toată sticla în tăcere. Parcă s-ar fi cunoscut atât de bine încât nu mai aveau nevoie de cuvinte, tot ce era necesar fiind deja rostit... și înțeles.

Alys nu fu sigură în care moment își abandonă Jerod șezlongul și se așeză pe brațul celui unde stătea ea. Nu protestă când se aplecă s-o sărute.

Când Jerod îi scoase ușorel puloverul pe care i-l împrumutase, se arcui să-l ajute, apoi rămase astfel ridicată în timp ce el îi descheia nasturii bluzei, sutienul, fermoarul pantalonilor. Chiloții se duseră o dată cu aceștia, lăsând-o goală sub stele.

Aerul nopții îi răcorea pielea, dar abia dacă observa. Focul lăuntric, tot mai aţâţat de fiecare atingere, o apăra cu prisosință de frig.

– Și vecinii? murmură, deși puțin îi păsa de părerea lor.

– Sunt prea departe ca să vadă ceva. Mult prea departe, murmură Jerod și o sărută din nou.

Gingășia dispăru în timp ce se zvârcoleau în șezlong, fiecare încercând să-l devoreze pe celălalt.

Tocmai când se întindea spre el, încercând să-l găsească, îl simți încremenind.

– Stai, îi șopti, la ureche.

– Ce...

– Șșș.

Rezemându-se într-un cot, luă un pahar pe jumătate plin și îi turnă încet vinul peste sâni. Alys își ținu respirația, simțind pe piele lichidul încă rece.

– Parcă spuneai că nu e bine să irosim vinul.

– Nici nu-l irosesc, răspunse el și se aplecă să-i lingă vârful sânului.

Sfârcul era întărit deja de frig și de excitație, dar limba lui, aspră și caldă pe piele, o făcu să țipe.

– Încet, femeie, mârâi Jerod. Ce, vrei să ne-audă toți vecinii?

Din gâtlej i se auzea râsul, înăsprit de poftă. Poftă de ea.

Gândul se pierdu într-un iureș de senzații, pe când Jerod îi lingea vinul de pe sân, apoi turna încet mai mult și îl lingea sârguincios și pe acela.

Tocmai când credea că n-avea să mai poată îndura nici un moment delicioasa agonie, Jerod își schimbă poziția, luându-i în stăpânire gura tocmai când o pătrundea, zdrobindu-i ultima urmă de autoconrol. În jurul ei explodă lumina, devorând-o. Se arcui sub el, tremurând, cu degetele înfipte adânc în mușchii tari ai spatelui lui.

– Asta e, o îndemnă Jerod. Dă-ți drumul! Dă-ți drumul!

Se retrase doar atâta cât să-i poată privi fața în momentul orgasmului. Impunându-și să aștepte, o văzu cum cădea la loc pe pernă, cu respirația încetinind treptat și luciditatea revenind în ochii înnegriți, care reflectau luna.

Apoi, se aplecă din nou peste ea, în timp ce intra din nou, încet de astă dată, savurând contactul cărnii pe carne și felul cum o umplea toată.

Voia să procedeze încet, dar Alys îl surprine, mișcându-se dedesubt, dorind mai mult, împingând mai tare, mai repede decât intenționase el. Presiunea interioară creștea, încet dar inexorabil, mânată de o forță ce părea cumva mai mare, mai puternică decât își amintea că fusese vreodată dragostea.

Restul lumii, luminile îndepărtate, până și foșnetul statornic al valurilor se șterseră, dispărând. Realitatea era Alys, sub el, respirația ei și a lui, bătăile inimilor, senzația dulce, mătăsoasă, a pielii ei, frăgezimea ei în jurul bărbăției lui.

După care, până și acestea se pierdură când noaptea se rostogoli undeva departe, înecată în senzații crude și lumină incandescentă care devora totul.

– Jerod? Jerod! Trezește-te!

Vocea părea să răsune de undeva de foarte departe. Jerod mormăi ceva, fără a se deranja să deschidă ochii. Se întoarse, trăgându-și o pernă peste cap, pentru a bloca sunetul supărător.

Un moment mai târziu, ceva tare îl împunse în coaste.

– Nu te-apuca să-mi adormi din nou.

Mormăi ceva și aproape reușise să ațipească din nou, când perna îi fu smulsă brusc. Dădu s-o apuce, dar n-o nimeri.

– Ce naiba...?

– E nouă și jumătate. Orice adult respectabil ar fi trebuit să fie treaz de mult.

Alys stătea deasupra, cu perna în mâini. Era deja îmbrăcată complet.

Ar fi trebuit să fie goală, în pat lângă el. Să-l trezească nu cu insulte și agresiuni fizice, ci sărutându-l delicat. Peste tot.

Fără să ia în seamă umflătura care începea să se înalțe prin cearșaf, o privi încruntat.

– Știu moduri mai potrivite de a scula omul din somn.

– Zău? zâmbi Alys. Zi unul.

– Ai putea să mă săruți.

– Am încercat. Mi-ai dat una-n nas.

Jerod se încruntă.

– Nu-i adevărat.

– Ba-i adevărat.

– Bine, atunci puteai să mă atingi cu blândețe, să-ți plimbi mâinile...

– Am încercat-o și pe asta. Te-am sculat ca la vreo șase degete, dar nimic mai mult.

– Opt. Într-o zi proastă, când e frig afară, iar eu sunt distrat. În zilele bune...

– Ha!

Îi aruncă perna în față. Jerod nu se mișcă destul de repede ca s-o evite.

– Și-n plus, continuă ea, aproape insuportabil de veselă, mi-e foame.

– Avem porumbul...

– Nici în viața asta, nici în următoarea! pufni Alys, trântindu-se pe marginea patului. Nu ești deloc genul matinal, așa-i, domnule Prescott?

– Nu, se îngustară ochii lui, cu o expresie complice. Dar trebuie să recunoști că-s dibaci ca focu' la meciurile în nocturnă.

Roșeața ce-i cuprinse gâtul și obrajii compensă cu prisosință nemulțumirea lui Jerod.

Strângând cearșaful în jurul lui, se ridică în picioare.

– Simt cumva miros de cafea?

– Dacă numai cafea ai...

– Ai uitat porumbul. Și mâncărurile congelate.

– ...am fiert un ibric. Lapte nu e, și nici zahăr, așa că ai noroc c-o preferi amară.

– O prefer oricum, mârâi el, dând s-o înhațe.

Alys se feri, chicotind.

– Ai barba țepoasă.

– Se rezolvă.

– Și mi-e foame. Dacă nu te grăbești să te îmbraci, îți iau jeep-ul și merg să mănânc singură de micul dejun.

Peste un sfert de oră, când ieși din baie, spălat, bărbierit și îmbrăcat, o găsi în fața celor douăsprezece fotografii alb-negru înrămate care dominau peretele, deasupra mesei lungi de lucru din singurul dormitor al casei, pe care îl transformase de mult în studio și laborator foto.

La auzul lui, Alys se întoarse. Orice urmă de amuzament îi dispăruse de pe față, dar ochii îi erau vii, atenți.

– Astea-s lucrările tale? arătă ea spre fotografii.

– Într-adevăr. Cu seria asta am câștigat primul mare premiu la o expoziție cu juriu, când aveam șaptesprezece ani.

– Nici nu mă mir. Sunt foarte bune.

Cu vârful degetului, urmări delicat umbrele prelungi ale unui smoc de iarbă rară, în asfințit. Apoi, trecu la imaginea alăturată, care reprezenta curba frântă a unei scoici îngropate în nisip, imediat dincolo de limita valurilor.

– Toate sunt din Outer Banks, așa e?

– Da.

Se întoarse spre el, nedumerită.

– E clar că ai un simț real al subiectelor ăstora. De ce n-ai ales fotografia în natură, în locul ziaristicii?

Ridică din umeri. Era o întrebare pe care și-o pusese de mii de ori, de-a lungul anilor. Încă nu știa răspunsul. Nici nu era sigur că avea să-l afle vreodată.

– Pur și simplu... n-am ales-o.

Alys dădu din cap, cu înțelegere.

– Uneori, cred că arta noastră ne alege pe noi, nu noi pe ea.

– S-ar putea.

Mai auzise teoria asta. Nu-l încânta cu nimic. Fusese crescut în convingerea că oricine avea puterea de a-și alege singur calea în viață.

În continuare, Alys studie cu interes încăperea, oprindu-se la un avizier a cărui existență se ghicea, doar, după nenumăratele straturi de hârtii prinse pe el unele peste altele, apoi răsfoi câteva pozitive împrăștiate la nimereală pe birou.

– Avem cel puțin un lucru în comun, comentă ea. Nu ne place ordinea la locul de muncă.

– O spui doar ca să fii drăguță.

– N-am să mai fiu mult timp drăguță, dacă nu mănânc cât mai curând, îl preveni ea.

– Crede-mă, sunt de aceeași părere. Să-mi iau doar lucrurile și să încui.

Peste zece minute, Jerod închise ușa în urma lui, coborî scara și ocoli până în spatele casei, unde era parcat jeep-ul. Alys stătea cocoțată pe capotă, cu capul pe spate și mâna streașină la ochi, privind o pereche de pescărușii care dădeau târcoale în înaltul cerului.

Era o poziție naturală, nestudiată, dar frumusețea ei îl făcu să i se oprească respirația și să-l mănânce degetele după aparatul de fotografiat, pentru a imortaliza momentul.

La vederea genții agățate pe umăr, zâmbetul ei vesel se șterse. Dintr-o dată posomorâtă, sări jos de pe capota mașinii.

– Aia ce e?

– Aparatul mea foto, răspunse el, aruncând geanta pe bancheta din spate. Ai uitat? Eu îți pozez ție, tu mie.

Tot drumul, până la restaurant, Alys nu scoase o vorbă.

Capitolul 9

Primele câteva rolfilme erau color. Un experiment, într-un fel, un mod de a aborda sarcina de a vedea, mai simplu, mai relaxat, din moment ce nu era scopul lui final.

De fapt, dorea să lucreze în alb-negru, dar asta urma să fie mai târziu.

Culoarea îi distrăgea atenția. Capta ochiul, îl îndepărta de esența fotografiei. Nu putea spune că n-avea părțile ei bune – toate eseurile lui premiate cu Pulitzer fuseseră color – dar pentru ceea ce plănuia acum, nu mergea decât formula alb-negru.

Desigur, pe moment Alys era țeapănă ca un băț, dar până la urmă avea să se relaxeze. Poate nu în aceeași zi, poate nici a doua zi, însă mai devreme sau mai târziu avea să devină atât de absorbită de propria ei muncă, de viziunea sa per-

sonală, încât urma să uite până și de existența lui. Atunci avea să găsească imaginile cele mai bune și mai adevărate. Atunci avea s-o imortalizeze pe ea, nu ființa asta rigidă și stângace care brutaliza furioasă armătura de sârme pe care o construia pentru Vânătorul ei.

Alys se răsuci pe taburet, iritată, dar încercând să se comporte normal. Jerod făcu o fotografie, două, trei. Mecanismul automat de derulare sfârâia slab, în timp ce trăgea filmul de la o fotogramă la alta.

– Câte poze ai de gând să faci? se interesă ea, pe un ton civilizat la limită.

– Nu le număr niciodată, răspunse el și mai făcu o fotografie, cu Alys întoarsă pe jumătate, privindu-l încruntată peste umăr. Ce, tu numeri câte livre de lut intră în sculpturile tale?

– Bineînțeles că nu. Dar nu e același lucru.

– Ba e exact același lucru.

Se lăsă într-un genunchi, fotografiind-o de jos în sus, într-un unghi dificil, de unde probabil nu i se vedeau decât nările. Dacă ieșea o fotografie realmente proastă, avea s-o folosească pentru a o șantaja când amenința să-i scape de sub control.

– Strici filmul de pomană, dacă vrei să-mi știi părerea. Atâtea substanțe chimice scumpe...

– Zău? Și cu toți copacii ăia care ajung ghemotoace de hârtie în coșul tău de gunoi cum e?

Alys deschise gura să răspundă, apoi o închise scurt, aruncând o privire vinovată spre coșul de gunoi ce dădea pe din afară.

Jerod mai luă rapid un instantaneu.

Acesta putea să reușească. Îi plăcea curba gâtului și a umărului, strălucirea de amărăciune care i se citea pe față. O fracțiune de secundă mai devreme sau mai târziu, ar fi ratat complet momentul.

Încă o fotografie grăbită, după care mecanismul de derulare țăcăni încet, bâzâi și începu să tragă înapoi rolfilmul terminat.

Alys privi obiectul cu expresia pizmașă a cuiva care nu s-ar fi mirat deloc dacă ar fi explodat chiar în fața ei.

– Asta-nseamnă că e gata, da?

– Da. Dar mai am vreo șase filme...

– Atunci, înseamnă că și eu sunt gata, îl întrerupse ea, cu fermitate. Și ai spus că ai de lucru la un motor, sau ceva, ceea ce-nseamnă că și tu ești gata.

Amintirea îl izbi ca un duș rece. Uitase promisiunea de a-l ajuta pe Stephen să repare piesele năzuroase ale lui Becky Sue.

– Dacă mutra asta acră înseamnă că plănuiseși o mică zbenguială pentru azi după-amiază, continuă Alys, cu o lucire implacabilă în ochii ei negri, mută-ți gândul. Am alte planuri.

– Și eu am. Aveam, adică. Și eu aveam.

– Și încă le mai ai, replică ea, luându-i aparatul din mâini, pentru a-l îndesa în geantă. Du-te să-ți faci treburile, iar eu...

Se întrerupse. Obrajii i se înroșiră delicat, în timp ce tușea slab, forțat, pentru a-și ascunde jena.

– Iar tu... ce? o cuprinse Jerod în brațe, intrigat.

– Nu te privește, încercă ea să-l împingă, fără a reuși decât o zgâlțâială scurtă.

Senzația ei, atât de caldă și delicată în brațele lui, era tot ce trebuia pentru a agrava situația în proporții alarmante. Slipul Speedo nu prea reușea să ascundă ceea ce se vedea cu ochiul liber.

– Aoleo! șopti ea, cam sufocată.

– Asta voiam și eu să zic.

Stephen și Becky Sue aveau să mai aștepte.

Peste cinci minute, toate speranțele îi zburară pe fereastră, când intră prietena lui Alys – cum o chema? Judy, asta era – fără alt avertisment decât un salut vesel.

– Ura, Alys!

Alys se smuci în brațele lui, răsucindu-se spre intrusă. Când dădu să se desprindă de el, Jerod îi puse mâinile pe umeri, ținând-o în loc. Alys tresări, șocată de erecția lui, dar Jerod n-avea de gând să-i dea drumul.

Folosirea unui scut uman nu era cea mai bărbătească atitudine, dar întrucât problema era tocmai de o natură eminamente bărbătească, Jerod nu ezită să renunțe la orice onoare.

– Judy, așa e? întrebă el vesel, zâmbindu-i peste umărul lui Alys.

– Exact. Kearney. Judy Kearney, se apropie ea cu mâna întinsă, nepărând să aibă habar de situația dificilă în care se afla.

Dar Jerod știa el ce știa. O dădeau de gol ochii – ochii și tresărirea din colțul gurii. Știa exact care era situația și se distra nemaipomenit.

Strânse mâna stângă pe umărul lui Alys, în timp ce pe dreapta o întindea peste celălalt.

– Încântat de cunoștință.

– Asemenea, îi strânse ea mâna, bătând din gene sugestiv.

Alys stătea între ei, țeapănă ca una dintre statuile sale.

– Înțeleg că lucrați, spuse Judy, retrăgându-și în sfârșit mâna.

– Tocmai terminam, răspunse Jerod.

– Jerod are de rezolvat o treabă, interveni Alys, smulgându-se din strânsoarea lui înainte de a o putea opri. Tocmai mergea să se schimbe.

– Exact, se repezi el să-și ia geanta cu aparatul; ținând-o în față ca pe un șorț, se retrase spre dormitor. Tocmai plecam.

Judy îl privi ieșind, cu sprâncenele înălțate și o lucire răutăcioasă în ochi. În clipa când ușa se trânti după el, chicoti.

– Mmmm, mmm, mmm, își linse ea buzele. În locul tău, drept după el m-aș duce. O comoară ca asta nu se lasă să se iroseasc㠖

– Nu-nțeleg ce vrei să spui, replică Alys înțepată, cu obrajii arzându-i ca focul.

Sprâncenele lui Judy se ridicară și mai sus.

– Nu? Păi, atunci, poate ar trebui să-l ajut eu pe bietul băiat.

– Te poftesc, se răsti Alys, întorcându-se să strângă schițele împrăștiate pe jos și pe canapea.

– Da' scorțoasă mai suntem! Nu ne-am băut cafeaua de dimineață? Sau de altceva n-am avut parte?

Fierbințeala din obrajii lui Alys era aproape insuportabilă.

– Acum, că tot ai adus vorba, mi-ar prinde bine o cafea. Vrei și tu?

Judy o urmă în bucătărie, veselă.

– Mda, beau o ceașcă. Deși trebuie să spun că am auzit și invitații mai entuziaste. Dacă nu te cunoșteam, aș crede că nu sunt dorită.

– Știi bine că întotdeauna mă bucur să te văd, declară Alys, bățoasă.

– Țț, țț, țț! râse Judy. Nu te-a-nvățat nimeni că nu-i frumos să minți?

Alys își privi prietena, uimită, apoi izbucni în râs.

– Bine, mărturisesc. Acum cinci minute, te-aș fi strâns de gât cu plăcere. Pe tine nu te-a învățat nimeni să bați la ușă?

– Ba da, da' dacă ești politicos și anunți oamenii dinainte că vii, nu mai descoperi nimic interesant...

Le întrerupse ieșirea bruscă a lui Jerod din dormitor, îmbrăcat cuviincios în blugi și cămașă.

– Dacă știam că prietenele lui Alys au obiceiul să dea buzna pe neanunțate, îi zâmbi el lui Judy, puneam lanțul la ușa aia afurisită.

– A, nu te deranja pentru mine. Nici pe mine nu mă deranjează! îl asigură Judy, cu sinceritate.

– Jerod tocmai pleca...

Alys își dorea să fi putut fi la fel de calmă ca ei.

Jerod îi aruncă o privire.

– Da? Ăă... ai dreptate, plecam. Știi, am niște treburi.

Trecu prin bucătărie, vizibil dornic s-o sărute, dar Alys ridică imediat cafetiera, ținând-o în față ca pe o pavăză.

– Pe curând? întrebă ea, cu o dezinvoltură prefăcută.

Privirea lui i-o susținu pe a ei, întrebătoare, neliniștitoare. Nu forță nota. În schimb, se aplecă și-i depus un sărut ușor pe obraz.

– Pe curând, spuse el încet.

Tonul lui o lăsă mută, vreme îndelungată după ce sunetul pașilor pe trepte se stinse.

– Alo? Pământul o cheamă pe Alys, recepție!

Mâna lui Judy, fâlfâind pe la nasul ei, o făcu să tresară.

– Scuză-mă.

– Nu e necesar, o asigură prietena sa, luându-i cafetiera din mâini. Orice femeie în toate mințile ar reacționa la fel. Crede-mă.

Alys râse ușor, fără chef.

– Te cred. Pur și simplu n-am crezut să mi se întâmple și mie vreodată.

Judy încremeni în timp ce-și turna cafeaua.

– Nu cumva ești îndrăgostită? întrebă ea, serioasă.

Șocată, Alys făcu ochii mari.

– Îndrăgostită? În nici un caz!

Ea, îndrăgostită? Era cea mai absurdă idee. Nu?

Expresia lui Judy se înseninã.

– Bine. Pasiunea e una, dar dragostea...

– Dragostea...? o îndemnă Alys.

– Dragostea e... periculoasă, declară Judy, cu convingerea unei îndelungate experiențe.

– N-am crezut să te-aud vreodată spunând asta, își privi Alys prietena, descumpănită.

– Nici eu n-am crezut să cazi vreodată într-o asemenea cursă.

Alys ridică brusc capul.

– Ei, îți mulțumesc foarte mult!

– Nu m-ai înțeles. Atâta numai că...

– Numai că...?

Judy se strâmbă.

– Să ai grijă, bine? Asta-i o aventură de vară, o distracție, nu ceva de luat în serios.

Tăcerea se prelungi, aproape tangibilă, plutind în aer între ele ca un nor înghețat.

– N-aș suporta să te văd suferind, spuse în cele din urmă Judy.

– N-am să sufăr, o asigură Alys, rece.

Abia rostise aceste cuvânte, când își dădu seama că mințea cu nerușinare.

Avea să sufere, garantat. Împotriva voinței sale, se îndrăgostea de Jerod Prescott.

Cu un gest hotărât, Jerod aruncă în cutia cu scule cheia franceză și se ridică în picioare. Își aruncase un picior peste copastie, gata să sară pe chei, când Stephen scoase capul din cabină.

– Ai terminat? întrebă el, surprins.

– Cu asta, da, răspunse Jerod, ridicându-și și celălalt picior.

Stephen zâmbi.

– Cred că-i o mare figură.

Jerod încremeni, apoi întoarse capul spre fratele său.

– Ce vrei să spui?

– Am auzit de frumusețea aia brunetă cu care umbli în ultima vreme. Trebuie să fie cu totul deosebită, dacă te scoate așa din minți.

– Este, îl asigură Jerod și sări.

Era la jumătatea drumului spre jeep, când Stephen strigă după el:

– Invit-o la cină într-o seară. Mama moare s-o cunoască.

Jerod trecu pe-acasă doar atâta timp cât să arunce de pe el hainele de lucru, să facă un duș și să-și ia niște jeanși curați și o cămașă. Vederea patului cu așternutul încă răvășit era de ajuns ca să depășească viteza legală, pe drumul până la Alys.

Spre deznădejdea lui, la ușă nu-i răspunse nimeni. Puse mâinile căuș la ochi și privi prin geamul cel mai apropiat. Casa părea pustie.

Alys nu se zărea nicăieri. Totuși, mașina ei era acolo, așa că nu putuse pleca prea departe, decât dacă nu cumva o târâse Judy la vreun restaurant. Gândul îl făcea să se încrunte.

Ocoli până în fața terasei. Cu mâna streașină la ochi, scrută plaja, în căutarea unei brunete înalte, statuare, prin mulțimea de oameni, tineri și bătrâni, care savurau minunata după-amiază.

Fu cât pe ce să n-o observe. Nu se așteptase fie în tricou și șort, îngenuncheată, construind un castel de nisip.

Zâmbind, se repezi în jurul casei și coborî scara, pentru a o lua la fugă pe plajă, spre ea.

Alys stătea în genunchi, cu spatele spre el, consultându-se serioasă cu două fetițe în legătură cu castelul de nisip pe care-l clădeau.

– Poftim! spuse ea, înlăturând delicat puțin nisip din fereastra pe care o scobise în zidul castelului. Cum vi se pare?

Fetița cea mai mică, o drăgălășenie de vreo cinci ani, cu păr buclat, privi nemulțumită noua fereastră.

– E groaznic de mică, spuse ea. Cum o să intre prințul, ca s-o salveze pe prințesă?

– N-o să sară pe fereastră, proasto, replică sora ei mai mare, de șase ani, cu superioritatea disprețuitoare a maturității. Ce, ai uitat? Sunt toți aligatorii ăia în lac...

– În șanț, o corectă Alys.

– Așa, făcu fata cu codițe. L-ar mânca, așa c-o să intre uite pe-aici, pe poartă.

– Și pe urmă o salvează pe prințesă? întrebă fata cu bucle.

– Exact, răspunse Alys.

– Aiurea, declară cea cu cozi. Pe urmă, se bate cu balaurul, știi, și pe urmă îi taie uriașului capu', și pe urmă...

– Pune mâna pe prințesă și o sărută, interveni Jerod, lăsându-se lângă Alys, pentru a face o demonstrație practică.

Alys țipă surprinsă, înroșindu-se până în vârful urechilor. Cele două fetițe se holbară la el, cu gurile căscate. Cea mai mare își reveni prima.

– Nu asta voiam să zic, se încruntă ea, dezaprobatoare.

– Dar așa se termină toate poveștile, o asigură Jerod, strângând-o pe Alys de talie. Nu?

Alys nu îndrăzni să răspundă, iar el oricum nu-i dădu ocazia. Fără a-i da drumul, se aplecă, întinzându-i mâna fetiței cu cozi, care era mai aproape.

– Eu sunt Jerod.

Fetița îi strânse mâna, cu gravitate.

– Eu sunt Lindy Michaels. Și-asta-i soră-mea, Mary. Soră-mea mai mică.

Mary se apropie, fascinată vizibil dar temându-se să nu-și piardă mânuța în laba uriașă a lui Jerod. Aruncă o privire spre Alys.

– Mama a zis că ai un iubit.

Această afirmație nepăsătoare o făcu pe Alys să rămână stupefiată. Îl simți pe Jerod devenind rigid de surprindere, dar nu îndrăzni să-l privească.

– Mama ta a spus că am un iubit?

– Mhm. Și-a mai zis și că era și timpu'.

– Și tăticu-a zis că ce baftă are dulău', adăugă Mary. Asta-nseamnă că ai un câine? îl întrebă ea pe Jerod. Noi avem unul. Îl cheamă Frank.

– Vine de la Frankfurter, fiindcă e câine vienez, preciză cu superioritate sora ei.

– Frank e un nume potrivit, răspunse Jerod. Și, nu, eu nu am câine.

– Atunci de ce-a zis tăticu'...

– Voia să spună că am mare noroc s-o cunosc pe domnișoara Vincent.

– Pe cine? se miră Mary.

– De Alys vorbește, proasto, o informă sora ei, dându-i un cot.

– Aha, analiză ea un moment chestiunea, după care o uită complet. Alys ne-ajută să ne facem castelul. Vrei să ne ajuți și tu?

– Mi-ar fi imposibil...

Alys îi trânti în mână o lingură mare de bucătărie, îndoită.

– Șanțul trebuie să fie mai adânc în partea aia.

Avea șanse să înceapă din nou să respire normal, dacă îl plasa la o distanță sigură, cu o movilă de nisip înaltă de un metru între ei.

Jerod o strânse ușor, ironic.

– Mie-mi place mai mult pe partea asta.

– Pe partea asta lucrez eu.

– Aranjează turnul prințesei, îl informă Mary.

Mâna lui urcă discret, până ajunse lângă sânul lui Alys.

– Țin foarte mult la prințese.

– Da' cum rămâne cu prințul? obiectă Lindy. Și cu aligatorii?

– Sunt destui, o asigură Alys, încercând să se desprindă din tulburătoarea strânsoare. Când colo, brațul lui o cuprinse și mai strâns.

– Cui îi pasă de aligatori? murmură Jerod, depunându-i un sărut ușor sub ureche.

Lindy se încruntă. Mary își schimbă poziția, ca să vadă mai bine. Înainte de a apuca să critice spectacolul, un strigăt le distrase atenția.

– Mary! Lindy! La masă!

Mama fetelor stătea pe culmea dunelor joase dintre plajă și șirul caselor.

– Haideți! Să mergem!

– Of, mama! Câteva minute încă. Te rugăm?

– Nu. Masa e gata.

Lindy dădu cu piciorul în nisip, dezgustată.

Mama ei făcu un gest de salut.

– Îți mulțumesc că ai avut grijă de ele, Alys!

Alys îi făcu și ea cu mâna. Dintr-o dată, în panică, simțea că-și pierdea ultimele mijloace defensive față de Jerod și sentimentele ei pentru el, dar nu găsea nici un argument ca să țină fetele lângă ea.

– Haideți, fetelor! Se răcește mâncarea!

– Mai bine duceți-vă, zâmbi forțat Alys. Nu vreau să am probleme cu mama voastră. Altfel, s-ar putea să nu mă mai lase să vă ajut la castelele de nisip.

Mary oftă cu jale.

– Până ne-ntoarcem noi, o să-l ia apa.

– Mda, făcu și Lindy, la fel de tristă. Și era cel mai mare pe care l-am făcut.

– Mai e până să vină fluxul, le asigură Jerod. Când vă întoarceți, îl veți găsi tot aici. Deși nu garantez c-o s-o găsiți și pe Alys.

Ceva din glasul lui îi trimise un fior pe șira spinării. Părea aproape... flămând.

– Fetelor, dacă nu vă grăbiți, nu primiți desert!

Amenințarea nu-și pierduse puterea de convingere, oricât de multe mame o folosiseră de-a lungul anilor.

– Pa, Alys.

Mary o luă la fugă, pompând din răsputeri cu piciorușele ei dolofane.

– Mhm, pa! înhăță Lindy lingurile și gălețile, pornind după sora ei.

– Ei, acum știm cât prețuiești, comentă Jerod, zâmbind.

– Mai scumpă decât cina, dar mai ieftină decât desertul, recunoscu Alys.

Evitând să-l privească, ocoli până în fața castelului și începu să adune nisip lângă podețul care se fărâmița.

– Ai mai făcut așa ceva, spuse Jerod, pe un ton afirmativ.

Alys dădu din cap, fără să se uite la el.

– De câteva ori. Fetele se simt cam singure. Nu au pe-aici nici o prietenă. În plus, când eram mică, n-am construit niciodată castele de nisip. Cred că trebuie să-mi scot pârleala.

– Nici un castel de nisip?

– Nici unul.

Netezi cu palma podul. Marginile se surpară sub atingerea ei.

– Se usucă, se lăsă Jerod pe vine lângă ea. În ritmul ăsta, prințul nu va mai trece niciodată, necum s-o salveze pe prințesă.

– Dar prințesa e în siguranță, în turnul ei. Vezi? Meterezele mai rezistă.

– Biata prințesă.

Ceva din glasul lui o făcu să-l privească. Se uita la ea, nu la castel.

– Cum adică, biata prințesă?

– Închisă în vârful turnului ei, răspunse el încet. Nu crezi că ar prefera să-i iasă în întâmpinare la jumătatea drumului?

Respirația ei păru să se oprească undeva în plămâni, sub stern.

– Și dacă nu vrea să fie salvată? Dacă situația o mulțumește așa cum e?

– Bietul prinț, îi mângâie el coapsa cu palma, ștergând nisipul.

Alys simți un nod în gât.

Și dacă prințesa coboară din turn? îi veni ei să întrebe. Atunci ce-o să se-ntâmple?

– Prințul e sigur că vrea s-o salveze? întrebă ea în schimb. Umbra de îndoială care trecu peste chipul lui fu singurul răspuns de care avea nevoie.

Înfuriată pe ea însăși și pe el, se ridică brusc în picioare. În acel moment, vârful sandalei lovi podul deja avariat, făcându-l să se prăbușească într-o avalanșă de nisip miniaturală.

– Ei, cred că asta rezolvă problema, comentă Jerod, privind catastrofa.

– Așa se pare, se aplecă ea să-și scuture nisipul de pe genunchi, evitându-i cu grijă privirea. Ți-e foame?

– Oricând. De mâncare e vorba? Sau de altceva?

– De mâncare, răspunse categoric Alys. Numai de mâncare.

– Mă rog, oftă el exagerat. Merge și așa.

Capitolul 10

Jerod nu era sigur ce anume îl îndemnase s-o ducă pe Alys la el acasă pentru a-i cunoaște familia. Dar, într-un fel, când intră cu jeep-ul pe șoseaua principală care străbătea insula pe toată lungimea, știu încotro se îndrepta.

Când coti la dreapta, spre casa unde copilărise, Alys se îndreptă în scaun.

– Ăsta nu-i drumul spre restaurantul lui Antonio.

– Nnț. E ceva mai grozav. Ai încredere-n mine.

Îl privi nesigură, apoi întoarse capul.

Era prea târziu ca să se mai răzgândească. Intră pe aleea prunduită din spatele casei și opri lângă mașina mamei sale.

– Bun venit la Chez Prescott, făcu el un gest larg spre casa solidă și veche și grădinița din jurul ei. Nu aștepți locuri, nu-ți

faci rezervări și nu te certi pentru nota de plată. Poți umbla desculță dacă vrei, deși mama nu permite ținuta la bustul gol. Din păcate, adăugă el, cu un zâmbet glumeț.

Alys privi casa, ușor încruntată.

– Ai spus, mâncare italiană.

– Și este italiană. Azi e joi. Mama mea face lasagna pentru cină, joia, de când mă știu. Garantez că și-n seara asta a pregătit-o.

– Dar mama ta...

– Se va bucura să aibă o musafiră, o asigură el, coborând din jeep. E mâncare destulă pentru o armată, crede-mă.

Alys ar fi fost dispusă să-l creadă, dar nu era deloc sigură că putea avea încredere în sine. Oricum, era prea târziu ca să mai fugă.

La apariția lor, o femeie zveltă, cu păr cărunt și ochi veseli, puse deoparte bucata de parmezan pe care o rădea și le ieși în întâmpinare.

– Jerod! Și ai adus și o prietenă. Ce frumos!

Se înălță pe vârfuri, să-și sărute fiul pe obraz, apoi se întoarse spre Alys.

– Trebuie să fii artista despre care îmi vorbea Stephen. Anna, nu-i așa?

– Alys, îi luă ea mâna întinsă, roșind.

Stephen vorbise despre ea? Dar Jerod?

– Iar eu sunt Suzanne. Încântată de cunoștință.

Jerod dispăru pe altă ușă, lăsând-o singură cu mama lui. Alys își reprimă o bruscă senzație de panică.

– Îmi... îmi pare rău că dau buzna așa, dar Jerod...

– Știe că prietenii lui sunt întotdeauna binevenițiaici. Sper că-ți place lasagna.

– Bineînțeles, dar...

– Perfect. Avem foarte multă. Cere-i să-ți dea un pahar de vin, până termin eu aici.

– L-am și adus, apăru din nou Jerod în ușă, cu două pahare de vin roșu în mâini; îi oferi unul, apoi își cuprinse mama pe după umeri. Alys voia mâncare italiană la cină. Crezi că ești în stare?

Suzanne îi zâmbi.

– S-ar putea să mai rămână în tigaie – dacă tu și Stephen nu mâncați cât patru.

Alys urmărea cu invidie dialogul afectuos. Dacă pe Suzanne Prescott o deranja că fiul ei adusese acasă o musafiră neanunțată, își ascundea bine sentimentele.

Mama ei fusese mult mai transparentă. Elizabeth Vincent nu se ostenise niciodată să-și ascundă iritarea față de fiica ei.

Aproape își făcuse curaj să se ofere pentru a ajuta la pusul mesei, când ușa se dădu de perete și năvăli un tânăr. Era la fel de înalt și blond ca Jerod, și chiar mai musculos.

– E gata cina? întrebă el, înainte de a o observa.

Apoi se opri, o măsură o dată cu privirea și-și reluă mersul, zâmbind.

– Eu sunt Stephen, îi cuprinse el mâna în laba sa aspră, peste măsură de mare. Tu trebuie să fii Anna. Arăți chiar mai bine decât am auzit.

Jerod se înecă brusc cu vinul.

– Alys, spuse ea cu voce slabă. Mă numesc Alys. De unde...

Stephen zâmbi.

– Umbla vorba că Jerod a agățat o brunetă trăsnet. Tu trebuie să fii.

– Cum...

Zâmbetul lui se lăți și mai mult.

– Dacă erau două ca tine pe Banks, aș fi știut. Crede-mă.

– Stephen! Ia vezi cum te porți! protestă mama lui, înainte ca Jerod să intervină. Și tatăl tău unde e?

Nu fu necesar nici un răspuns. Un bărbat care arăta exact așa cum s-ar fi așteptat Alys să arate Jerod peste vreo treizeci de ani alese tocmai acel moment ca să intre pe ușă. Își îmbrățișă soția, cu un sărut însuflețit, apoi îi întinse mâna lui Alys.

– Tu trebuie să fii prietena lui Jerod.

Dintr-o dată neliniștită, Alys privi spre Jerod. Acesta se uita la ea cu capul înclinat într-o parte și un ușor zâmbet enigmatic pe buze. Îi răspunse cu un surâs ezitant și avu surpriza de a-i vedea zâmbetul lățindu-se, ca și cum ar fi trecut o probă.

Motivând că aveau de discutat ceva între patru ochi, Suzanne Prescott își conduse soțul afară din bucătărie. Imediat, din sufragerie se auzi vocea unei fete.

– A venit Jerod? Ce să zic! Tocmai am pus masa, acum trebuie să mai adaug un tacâm!

– Două! strigă Stephen, zâmbind.

– Două?

Pe ușă năvăli o fată blondă și înaltă, cu ochi la fel de albaștri ca ai lui Jerod. La vederea lui Alys, se opri, apoi alergă spre ea, cu mâna întinsă.

– Cred că tu ești Alys.

– Ăă, da. Și tu...?

– Julia. Abia așteptam să te cunosc.

Alys îl privi pe Jerod, nervoasă. Acesta ridică din umeri.

– Nu eu. N-am scos o vorbă.

– Nu era vorba să mai pui două tacâmuri la masă? întrebă Stephen, scoțând două farfurii dintr-un dulap.

După ce ieșiră amândoi, Jerod se rezemă de bufet. Îi răspunse la privirea întrebătoare cu un zâmbet ironic:

– Bine ai venit în familia Prescott.

Alys expiră prelung, șuierător.

– Mereu sunt așa... energici?

– Nu, numai când le e foame. Altfel, sunt de-a dreptul sălbatici.

– Vai de mine!

Nu era sigură că ar fi supraviețuit.

Dar, dintr-o dată, și-ar fi dorit o ocazie să încerce.

A doua zi dimineață, când Alys se dădu jos din pat, soarele abia se ridicase deasupra orizontului. Jerod dormea cu fața la cearșaf.

Seara fusese distractivă, revelatoare și epuizantă. Părinții lui Jerod se retrăseseră devreme – Bill Prescott pleca devreme cu un grup de pescari – așa că rămăseseră numai ea, Jerod, Stephen și Julia.

Spălatul vaselor decursese amuzant, în pofida tachinăriilor și a gâlcevilor. Spre surprinderea ei, Jerod provocase lupta cu prosoapele. Spre surprinderea nimănui, Stephen învinsese, numai pentru a fi recompensat cu o ceașcă de apă săpunită turnată în cap.

Apoi, Julia propusese o partidă de Monopoly.

Amintindu-și falimentul total – Julia construise zeci de hoteluri pe Broadwalk și golea buzunarele tuturor când treceau – Alys nu-și putu stăpâni un zâmbet.

Revenise cu Jerod acasă abia după miezul nopții, dar nu adormiseră imediat.

Odată cu zorile, însă, îi reveniseră și îndoielile.

Chiar îl iubea pe Jerod Prescott?

Știa, măcar, ce era iubirea? N-o mai cunoscuse niciodată. Prietenia, da, dar iubirea, nicicând.

Nu găsise răspunsul nici peste o oră, când Jerod, cu niște blugi uzați pe el și nimic altceva, o găsi așezată pe taburetul ei înalt, construind armătura pentru Vânător.

– 'Neața, salută el, căscând de-i trosneau fălcile.

Alys lăsă jos sârma cu care lucra.

– Bună dimineața.

Continuând să caște, Jerod veni în spatele ei și o cuprinse cu brațele.

– Ai făcut cafeaua? mormăi el, risipind vraja.

Alys râse, desprinzându-se din îmbrățișare.

– Mai e puțină, în ibricul de pe plită, dar stă acolo de-atâta timp încât probabil a început să se amărască. Garantez că e mult prea tare.

– Bine, răspunse el și, ciufulindu-și cu o mână părul deja răvășit, își târșâi picioarele în bucătărie.

În timp ce-l privea ieșind, pe Alys o podidi un val de tandrețe atât de puternică, încât o ameți.

Își dădu seama că nimic nu-și dorea mai mult decât să-l vadă pe Jerod trezindu-se în fiecare dimineață, toată viața.

Gândul o izbi ca un val rapid, rostogolind-o până nu mai fu sigură care era susul și care josul, iar când trecu, Alys era sigură, fără nici o umbră de îndoială, că îl iubea pe Jerod.

Ceea ce o speria îngrozitor.

Când Jerod reveni în sfârșit, Alys era adâncită în lucru. Sârmele armăturii începuseră să arate ca un om, un bărbat

înalt, cu umeri lați, care pășea cutezător înainte, spre necunoscut. Detaliile trebuia să aștepte lutul, dar contururile se distingeau deja.

Jerod zâmbi. Era atât de concentrată, încât nu-l auzise.

Cu mișcări încete, ca să n-o deranjeze, se retrase din nou în dormitor. Se înapoie cu aparatul, dar acum îl încărcase cu film alb-negru.

Lăsase filmele color la Cameron's Camera Shop, pentru developat. Azi, avea intenții mai serioase.

La primul țăcănit al obturatorului, Alys ridică privirea, surprinsă.

– Nu mă lua în seamă, spuse el, făcând încă o fotografie.

Mâna ei rămase nemișcată, cu degetele încovoiate printre sârmele armăturii. Fotografie și această poziție. Nu, nu era o poziție. Nu în sensul în care îi pozase el. Era Alys. Alys a lui.

Femeia cu care avea să-și petreacă tot restul vieții, ajungând s-o cunoască.

– Lucrează mai departe, îi spuse el încet, cu un zâmbet încurajator.

După un moment de ezitare, se aplecă din nou asupra armăturii. Peste câteva minute, uitase complet de existența lui, prea captivată ca să-l observe cum circula prin cameră, sau să audă zgomotele slabe ale aparatului de fotografiat.

Era o zi ideală pentru fotografii. Soarele blând al dimineții intra prin ferestre, scăldând-o în lumină.

În timp ce lucra, Jerod știa că-și putea trăi astfel toată viața, fără a reuși s-o cunoască în întregime, fără a înceta să găsească

mereu câte ceva nou, diferit și proaspăt. Dar asta nu însemna că n-avea să încerce.

Alys potrivi pe armătură ultimul cocoloș de lut, apoi își trase încet umerii înapoi, forțându-și coloana vertebrală să se îndrepte. Mușchii, deprinși cu orele întregi în care stătuse cocoșată asupra lucrării, se destinseră cu un protest, făcând-o să geamă ușor.

Țăcănitul și zumzetul unui aparat foto o surprinseră. Răsucindu-se, îl văzu pe Jerod așezat pe brațul fotoliului, cu camera în mâini și zâmbetul pe buze.

– Tocmai începeam să mă întreb dacă ai de gând să-ți petreci toată ziua în transă, spuse el, lăsând deoparte aparatul.

Cu grația dezinvoltă a cuiva care n-a stat ore întregi în aceeași poziție, porni spre ea.

Alys nu avea nevoie să-l privească pentru a-i simți fiecare pas. Era Vânătorul ei... și totuși, nu era.

Înainte de a apuca să-și pună gândurile în ordine, o cuprinse în brațe. Gura lui o cuceri într-un sărut flămând, care-i făcea imposibil orice gând rațional.

Când în sfârșit se retrase, gâfâiau amândoi.

– Mamăăă! îi zâmbi Jerod. Dacă o dimineață întreagă de muncă te activează întotdeauna așa, voi avea grijă să fiu pe-aproape ori de câte ori ești gata să faci o pauză.

Alys râse, dar nu schiță nici un gest de a se elibera. Senzația propriului ei trup lipit de al lui o făcea să se simtă... vie.

– Nu sunt sigură că ar fi bine. Cel mai probabil, voi fi arțăgoasă, nu altfel.

– Dacă ăsta-i arțag, se aplecă Jerod s-o mai sărute o dată, atunci merită să încerc mai des.

De astă dată, când sărutul se încheie, Alys se retrase în sfârșit din brațele lui.

– Trebuie să-mi acopăr lucrarea. Dacă lutul se usucă prea tare, va trebui s-o iau de la început.

Înaine de a apuca să aștearnă deasupa prima cârpă umedă, Jerod o apucă de mână.

– Stai.

Îl privi nedumerită.

– Am fost atât de ocupat uitându-mă la tine, încât n-am apucat să văd opera, explică el, făcând-o să roșească de plăcere și puțină jenă.

Ocoli piesa, studiind-o din toate unghiurile.

– Mărturisesc că îmi dau seama ce urmărești, dar...

Ridică din umeri.

– Cred că eu nu sunt sculptor.

– Nu, tu ești fotograf, răspunse încet Alys. Tu vezi numai ceea ce este.

– Nu așa face toată lumea?

– Nu.

Nu se mai gândise niciodată, dar știu brusc că avea dreptate.

– Nu, nu întotdeauna. Nu oricine are... curajul de a privi lumea, ca s-o vadă așa cum e.

Alys se gândea la fotografiile de pe peretele camerei lui de lucru. Aveau subiecte banale – cerul, marea, apa, nisipul, iarba, fragmente de scoici, nimic mai mult – și totuși, Jerod le văzuse limpede. Și, văzându-le, le făcuse să devină cumva mai reale. De-asta câștigaseră premii, cu atâția ani în urmă. Îi ajutau pe oameni să vadă.

– După Vânător, nu-ți va mai rămâne de făcut decât o singură statuie, așa-i?

Întrebarea o readuse la realitate.

– Da... Da, Căutătoarea.

Problematica ei Căutătoare, reprezentarea inimii omenești. Cea care încă îi scăpa printre degete.

Gândul o făcu să tresară. Îl privi pe Jerod, întrebându-se dacă observase. El, însă, se uita la Vânător.

– I-ai găsit modelul? o întrebă.

Atentă să-i evite ochii, Alys începu să acopere Vânătorul.

– Nu, încă nu am model.

Dar nu statuia o îngrijora.

În acel moment, cele mai mari probleme i le crea propria ei inimă, mult prea umană. Căutătoarea trebuia să mai aștepte.

– Deci, Jer, mugi Frank în telefon. Ești gata să vii înapoi?

Glasul aspru al redactorului șef îl zgâria pe nervi ca întotdeauna, dar de astă dată, din cine știe ce motiv, lui Jerod îi era mult mai greu să-l asculte decât de obicei. Oftă, dorindu-și să fi avut un răspuns ferm.

– Nu, Frank, nu sunt gata să vin. Și nici nu-s sigur dacă voi mai fi vreodată. Nu la ceea ce-mi oferi tu.

– Poftim?

Jerod se strâmbă, îndepărtând receptorul de ureche.

– Ți-a prăjit soarele creierii? Nu te poți lăsa de munca asta, Jer, cum nu pot nici eu, așa că scutește-mă. Când te-ntorci?

– Ascultă, Frank, mai am nevoie de timp. Aici se întâmplă ceva interesant și...

– Ha! Știam eu că nu poți să te abții, orice-ai zice tu!

După un moment de tăcere, Frank continuă:

– Ce anume ai găsit? Ceva util pentru noi?

– Nu, răspunse Jerod, puțin mai tăios decât intenționase. Nu, repetă el, mai ponderat. Nimic ce te-ar interesa, Frank. Doar niște fasoane artistice ca alea pe care nu le poți tu suferi.

– Ai pozat-o pe gagica aia, artista, este? Știam eu că, dacă e cineva în stare, tu ești ăla! Nu-i domeniul tău, firește, da'...

– Nu, nu artista. Altceva.

– Aha... nu se descurajă Frank decât foarte puțin. Bine, orice-ar fi, îi găsim noi un loc pe undeva. Un ziar mare ca ăsta...

– Nu e nimic care să te intereseze, Frank. Ai încredere-n mine.

Frank tăcu un moment, dar în cele din urmă fu nevoit să cedeze.

– Bine, Jer. Am încredere în tine, dar n-o pot ține așa le nesfârșit. Dacă nu te întorci curând, va trebui să-i dau altcuiva postul.

– Sigur, Frank. Înțeleg.

Tăcerea din locul oricărui răspuns fu aproape mai neplăcută decât răcnetele.

– Of, la dracu', reluă în cele din urmă Frank. Speram să nu trebuiască să ți-o spun.

– Ce să-mi spui?

– Mai ai timp până la întâi august. Ordinu' patronului. Dacă până atunci nu vii...

Nu se osteni să termine fraza. Nu era nevoie.

Jerod știuse că aici aveau să ajungă. Nu se așteptase, însă, să-l deranjeze atât de puțin.

– Nu-mi va plăcea să te dau afară, Jer, continuă Frank, aproape pe un ton de scuză. Nu uita, am un milion de mari fotografi care stau la coadă să-ți înhațe postul.

Jerod râse.

– Două duzini, maximum. Și chiar dacă i-ai angaja, ai găsi tu o cale să mă primești înapoi, Frank. Sunt prea bun ca să mă înlocuiești atât de ușor.

– Pe bune, replică Frank și trânti receptorul.

Jerod închise telefonul mai atent, apoi își răvăși părul cu o mână, înjurând tăcut.

Oricât detesta s-o recunoască, Frank avea dreptate. Nu putea continua așa la nesfârșit. Și chiar dacă nu-l îngrijora găsirea unei slujbe – Pulitzer-ul pe care-l primise cu trei ani în urmă i-ar fi deschis multe uși – posturile ca al lui nu se găseau pe toate drumurile.

Iar faptul că se îndrăgostise – dacă asta i se întâmpla – nu însemna că-și putea petrece tot restul vieții reparând motorul lui Becky Sue și fotografiind-o pe Alys.

Când se aplecă să înfigă un bold în avizier, văzu cartea de vizită pe care i-o dăduse Tom Speer.

Fu cât pe ce s-o smulgă, dar ceva îl opri în ultimul moment.

Studiase tehnicile cinematografice, desigur, colaborase chiar cu doi colegi de facultate la realizarea unui scurt documentar și a unui și mai scurt film de artă care nu fusese difuzat nicăieri. Iar munca în cinematografie avea aumite avantaje. Șansa de a face ceva nou. Puțin mai multă diversitate. Mult mai multă independență...

Nu, era ridicol să se gândească, măcar. Doar era fotoreporter, își reaminti el.

Aruncă în coșul de gunoi cartea de vizită și-și impuse să se îndepărteze. Trebuia să găsească altceva

Peste cinci minute, scotea iarăși cartea din coș.

La urma urmei, nu era decât un telefon.

Capitolul 11

Zilele treceau la fel de repede ca nisipul care i se scurgea printre degete. Pe Alys n-o deranja. Munca la Vânător mergea bine. Mai mult decât bine. Era cea mai reușită sculptură din serie. Într-o zi, două, avea s-o termine.

Jerod lipsea de aproape două săptămâni, cu documentaristul care rămăsese fără cameraman. Turnau un film scurt despre impactul dezvoltărilor edilitare din Outer Banks asupra mediului local. La început, Jerod ezitase, îngrijorat că cineastul avea interese politice. Dar, cu cât se adâncise mai mult în lucru, cu atât devenise mai entuziasmat.

Frank Griffith răspunse de la primul apel.

– Mdea...? mârâi el.

– Mă bucur să aud că ești drăguț ca de obicei.

– Era și timpul să suni!

– Mhm, știu.

Jerod își umezi buzele, care i se uscaseră dintr-o dată, apoi spuse:

– Frank, nu mă mai întorc.

– Ce?!? Fir-ai al dracu', Jer, nu poți face una ca asta. Nu te repezi. Mai ai câteva săptămâni, și...

– Știu că ții postul ocupat pentru mine, Frank, și-ți mulțumesc, dar e timpul să trec la altceva.

– Ce altceva? întrebă Frank, bănuitor.

– Ca s-o spun pe-a dreaptă, nici eu nu știu. Nu sunt sigur. Dar am o ofertă de film și alte posibilități, care se-arată... interesante. Însă sunt sigur că n-am să mai lucrez în presă, Frank. Nici măcar pentru tine.

Urmă o lungă pauză. Apoi, aproape plângăreț:

– Din cauza unei femei, Jer? De-asta nu te mai întorci?

Jerod trase aer în piept, apoi zâmbi.

– Da, Frank, e și o femeie la mijloc. O frumusețe brunetă, pe care am de gând s-o fac Doamna Prescott, chiar și dacă voi avea de așteptat zece ani.

– Mama mă-sii! înjură Frank, dezgustat de-a dreptul. Niciodată nu te-am crezut genul pe care să-l ducă femeile de nas.

– Nu, Frank, nu m-ai înțeles. E vorba de...

Își căuta cuvintele, dar acestea îi scăpau, înnebunitor de încăpățânate.

– La naiba, reluă el într-un târziu. Nu pot să-ți explic. Sunt fotograf, nu scriitor. Dar sunt sigur că e soluția cea mai bună pentru mine.

– Atunci, trimite-mi o poză.

Jerod se uită spre teancul de fotografii alb-negru ale lui Alys. În cea de deasupra, își privea blocul de schițe, încruntată cu atâta aprindere, încât era mare minune că hârtiile nu luau foc.

Niciodată nu văzuse o femeie care să arate mai incitant, mai reală, mai dezirabilă.

– Dacă vrei o fotografie, Frank, ai s-o primești. O pun azi la poștă.

O lungă tăcere. Apoi:

– Chiar ai gânduri serioase, așa-i, Jer?

– Mda, foarte serioase. Mai serioase decât oricând în viața mea.

– Bine, ce dracu', oftă Frank, iar Jerod știu că învinsese. Cred că-mi pierd vremea încercând să te conving.

– Într-adevăr.

– Probabil că nici o mărire de salariu...

– Nnț.

– Sau o misiune trăsnet în...

– Nici aia.

– Mă temeam că vei spune asta.

Din nou tăcerea, urmată de încă o înjurătură printre dinți.

– Bine, acuma trebuie să-mi văd de treabă. Mai ales de vreme ce am de găsit pe cineva în locul tău.

– Sunt pe-acolo câțiva băieți tineri foarte buni și le lasă gura apă să prindă ocazia. Nu-ți va fi greu să-mi alegi un înlocuitor.

– De parc-ar exista vreunul! replică Frank, cu amărăciune. Dar, totuși...

– A fost minunat, Frank, spuse încet Jerod. Chiar a fost.

– Mda, bine. Dacă te răzgândești vreodată, sună-mă. Și, Jer...?

– Da?

– Baftă.

Jerod zâmbi în receptor.

– Mulțumesc. Nu cred c-o să am nevoie, dar... îți mulțumesc.

Când coborî din mașină, lui Alys îi veni pe neașteptate o idee – îi putea cumpăra lui Jerod un cadou. O surpriză. Nimic pretențios – eventual o curea nouă pentru geanta aparatului foto. A lui începea să se roadă.

În magazin era răcoare, aproape frig, după canicula de-afară. De după colțul îndepărtat se auzea un murmur de conversație – vânzătorul, explicându-i ceva unui cumpărător, probabil. Când Alys se apropie de capătul tejghelei, glasurile deveniră mai limpezi. Unul dintre ele era al lui Jerod.

Se opri brusc, cu inima bătându-i și un zâmbet ivindu-i-se pe buze. Primul ei impuls fu acela de a se repezi după colț, aruncându-i-se în brațe – dar, dacă făcea asta, ar fi trebuit să-i explice ce căuta în magazin și praful se alegea de surpriza ei.

După un moment de ezitare, Alys riscă să arunce o privire după colț.

Jerod stătea la tejghea, iar vânzătorul tocmai revenea din birou, cu un plic mare, pentru pozitive color.

– Tre' să-ți zic, Jer, spuse el, aruncând plicul pe tejghea, ai aici o gagică, clasa una! Niște balcoane, trăsnet!

– Mda, e mișto, nici vorbă, răspunse Jerod.

Cuvintele lui o izbiră pe Alys ca un sac cu ciment. E mișto? Auzise bărbații vorbind așa despre mașinile sau bărcile lor, dar despre ea?

– Cât îți datorez, Mike? întrebă Jerod. Trebuie să fug. Știi câți pescari vin în weekend...

– A, da, sigur, scoase Mike bonul. În total, cincizeci și șapte și treizeci.

– Mersi, aruncă Jerod câteva bancnote, după care vârî grăbit restul în buzunar.

– N-ai de ce. Și, auzi? Dacă te saturi de gagicuță, dă-mi de veste, bine? Tare i-aș mai trăgea și eu un toc de...

Alys nu auzi mai mult de-atât. Ieșise deja pe ușă și se îndrepta spre mașină cât o țineau picioarele, abandonând cureaua pentru aparat, nedorind decât să scape cât mai repede.

Ultimul lucru pe care-l voia era să dea ochi cu Jerod, acolo, unde erau sute de oameni care ar fi văzut-o sfârtecându-l în bucăți și călcând resturile în picioare.

Ducă-se dracului surprizele. Ducă-se și cumpărăturile. Și, mai ales, ducă-se dracului Jerod Prescott.

Jerod aproape că scoase un strigăt de ușurare când văzu mașina lui Alys la locul ei obișnuit. Trecuse pe-acolo de cinci ori în ultimele trei ore, dar ezitase să-i lase un mesaj pe robot. Nu voia să-i vorbească unei mașini. Cu Alys voia să vorbească.

Spre surprinderea lui, la ușă nu răspunse nimeni. O privi nedumerit, apoi ocoli până pe terasă. Era pe plajă. Acolo trebuia să fie.

Nu se zărea nici urmă de ea.

Bătu din nou la ușă. Neprimind nici un răspuns, deschise ușa cu plasă și privi prin geam. I se păru că vedea o mișcare, dar probabil era doar o iluzie.

Totuși, al dracului să fie dacă avea să plece. Urma să vină ea, mai devreme sau mai târziu.

Cheia pe care i-o dăduse Alys se potrivi ușor în broască. Făcuse trei pași în cameră, când deodată Alys apăru din bucătărie.

– Ce cauți aici? întrebă ea furioasă, aruncând fulgere din ochi. Numai fiindcă ți-am dat o cheie, în caz de urgență, crezi că ai dreptul să intri în casă când ai tu chef?

Jerod se opri, stupefiat de neașteptatul atac.

– Am bătut, dar...

– Și eu n-am răspuns, ceea ce însemna că n-am chef să vorbesc cu tine. Nu mi-ai văzut mașina?

– Ba da, dar...

– Pleacă. Acum.

Aceste cuvinte îl dezmeticiră. Nu-l deranja o ceartă sănătoasă, dar detesta să fie atacat când nici nu știa ce făcuse.

– Ba pe dracu'! ripostă el, furios. De ce nu mi-ai răspuns la ușă? Și-n fond, despre ce e vorba?

– M-ai mințit!

Jerod rămase cu gura căscată. Din nou.

– Ce spui? Nu-i adevărat! Nu te-am mințit niciodată!

– Nu? Eram în magazinul foto, acum o oră. Am auzit comentariile ăluia despre pozele tale. Pozele tale cu mine.

– Ce? încercă el să-și amintească discuția. N-am făcut decât să cumpăr câteva lucruri. Ce e rău în asta?

– Mincinosule! Ai dat și niște fotografii la developat, nu mai știi? "Niște balcoane, trăsnet!"

Se lămuri în sfârșit.

– Auzi, scuză-l pe Mike. E cam bădăran uneori, dar n-a vorbit serios. Nici nu știa că erai acolo. Și sunt într-adevăr niște fotografii superbe. Orice bărbat...

Parcă ar fi dat foc unui calup de dinamită.

– Orice bărbat? Orice bărbat? Ai spus că numai tu vei vedea pozele alea!

Se bâlbâia de furie. Făcu un pas înainte, împungându-l cu degetul în piept.

– M-ai mințit!

Jerod se retrase. Nu avea încotro.

– Ai spus că developezi singur pozele. O vorbă n-ai scos despre tipii de la magazin și distracția lor de a și le da din mână în mână, hlizindu-se ca la o...

– N-au făcut asta!

– Mie nu așa mi s-a părut! Dar nu asta e problema. Problema e, continuă ea, neîndupelcată, că mi-ai promis că nimeni nu va vedea pozele. Niciodată. Nimeni!

– Pe cele alb-negru! protestă el. N-am materiale ca să mi le developez singur pe cele color.

– Nu așa ai spus!

– Dar asta era ideea! În plus, adăugă Jerod, începând să se înfurie, era doar un rolfilm. S-a amestecat cu altele, atâta tot.

Ochii lui Alys se îngustară.

– Ai făcut de-o mie de ori mai multe poze color decât un rolfilm. Cu restul ce s-a întâmplat?

Jerod rămase mut. Steve developase toate filmele color. Pur și simplu nu-i trecuse prin minte că, pentru Alys, un laborant profesionist ar fi părut indiscret. Numai ghinionul o făcuse să intre în magazin tocmai atunci.

– Ce te supără de fapt? o întrebă el, încet, aplecându-se. Nu Steve sau Mike, sau greșelile mele, sunt adevărata problemă, așa-i?

– Nu contează. Te rog să pleci. Imediat.

Fălcile lui Jerod se strânseră.

– Plec, dar numai fiindcă sunt prea furios ca să judec limpede.

Alys trânti ușa după el, apoi rămase pe loc, cu spatele lipit de perete, ascultându-i pașii, motorul jeep-ului, scrâșnetul de cauciucuri demarând.

Abia când nu mai rămase decât tăcerea, își rezemă capul pe genunchi și lăsă lacrimile până atunci stăvilite să se reverse într-un potop pustiitor.

Avu nevoie de șase zile ca să-și adune curajul pentru a merge la Jerod să-i ceară iertare.

Cu un nod în stomac, Alys se sili să coboare din mașină și să urce scara.

Ușa era deschisă, dar prin plasă nu se vedea nimic din interiorul întunecos. Cu degetele reci ca gheața, apăsă pe butonul vechi al soneriei. Azi clopotele ruginite răsunând înfundat.

Erau singurele pe care le auzea. Din casă nu mai răsuna nici un zgomot.

Privi ușa interioară, deschisă. Îl putea aștepta înăuntru, la umbră.

Nu făcuse doi pași în casă, când se opri, uluită.

Camera era tapetată cu fotografiile ei.

Imaginile acopereau pereții de la înălțimea taliei până la aproape doi metri, prinse una lângă alta în șiruri care înconjurau toată încăperea. Numai fereastra și ușa rămăseseră descoperite.

Până și avizierul era îngropat sub fotografii. Iar imaginile înrămate din Outer Banks aproape dispăreau printre sutele de portrete ale ei.

Și, cu fiecare imagine, în mintea ei se dezvăluia câte un nou fragment din viziunea lui Jerod, trezindu-i o convingere uluitoare – ființa aceea, femeia aceea pe care Jerod o surprinsese și în momente banale, și în clipe rarissime, femeia aceea era iubită.

Revelația o lăsă fără suflare.

– Ce-i cu tine aici?

Glasul lui familiar îi străpunse ca un cuțit uluirea buimacă.

Se răsuci în loc, pentru a-l vedea privind-o din ușă, cu pumnii proptiți în șolduri și chipul drag încruntat feroce.

– Jerod! Eu... eu...

– Arăți ca dracu', o întrerupse el, apropiindu-se, tot încruntat. De fapt, arăți de parcă n-ai fi dormit de câteva zile.

– Nici n-am dormit, recunoscu ea, înainte de a apuca să se stăpânească.

– N-ai dormit?

– Nu.

Cuvântul era scurt, abia auzit.

Simpla lui apariție o lăsa fără simțire.

Spre uimirea ei, chipul lui Jerod se însenină, făcându-i inima să se oprească pentru o clipă, două.

– Foarte bine.

– Foarte bine? repetă Alys, năucită.

Jerod dădu din cap, vizibil mulțumit.

– Foarte, foarte bine. N-aș suporta gândul că am fost singurul care n-a dormit în ultimele zile.

Întinse mâna și-i dădu blând la o parte o șuviță rebelă de păr. Contactul dintre degetele lui și obraz stârnea scântei.

– Deci, continuă el, apropiindu-se, ce te-a adus aici, domnișoară Vincent?

Ce o adusese acolo?

– Cred... Cred că ar fi bine să nu ne mai vedem.

Jerod se aplecă și mai mult, atât de aproape încât Alys era gata să jure că avea să se înece în ochii lui albaștri, albaștri ca oceanul.

– Așa crezi tu? o întrebă încet, cu o undă de veselie în glas.

Dădu din cap ca o marionetă.

– Da.

– Eu, nu.

Vorbea atât de încet, încât abia îl auzea.

Și apoi, o sărută. Se aplecă doar și, arogant, o luă în stăpânirea lui.

Cu un strigăt înăbușit de abandon, Alys se lăsă în voia lui. Altceva nu mai putea face. Mâna i se ridică din proprie inițiativă, trecându-și degetele prin părul lui.

– Te iubesc, Alys, murmură Jerod. Te voi iubi toată viața, orice-ar fi. O știi și tu, nu-i așa?

– Oare? șopti ea.

– Sigur. La fel cum mă iubești și tu pe mine.

– Da... murmură cu mirare Alys, încet ca într-o rugăciune. Așa e.

Iar aceste două cuvinte, ca o piatră aruncată într-un geam, sfărâmară în mii de bucăți zidul din jurul inimii ei, eliberând-o.

Izbucni în râs, dar întreruptă de suspine.

– Așa e. Cât te mai iubesc, Jerod Prescott, cât te mai iubesc! Dar nu credeam... n-am îndrăznit să cred...

– Ce? o îndemnă el, cu blândețe. Că te puteam iubi și eu? Ei bine, te-ai înșelat. În multe privințe.

– Îmi pare rău, atât de rău...

Lacrimile îi înecau vocea.

– N-ar fi trebuit să...

– Șșș, o opri el, cu un deget pe buze. Nu acum. Acum n-am nevoie de explicații.

– Dar îți datorez...

La asta, Jerod zâmbi.

– Fii sigură că da. Și voi scoate adevărul de la tine, cândva. Tot adevărul. Dar nu în clipa asta.

Mai târziu – mult mai târziu, când zăceau încleștați în patul lui răvășit, cu trupurile goale umede, dar complet satisfăcute – Jerod îi dezvălui hotărârea lui de a nu se mai întoarce la ziar.

– Dar ce vei face? se rezemă ea într-un cot, surprinsă.

– Nu știu, zâmbi el alene. Nu sunt sigur. Însă există o sută de lucruri pe care voiam să le fac și n-am încercat niciodată.

– Cum ar fi căsătoria? îl tachină ea.

– Cum ar fi căsătoria. Și tu? Ce intenții ai?

– Pe lângă căsătorie? râse ușurel Alys.

Jerod dădu din cap.

– Vânătorul e gata, spuse ea.

– Și, desigur, arată magnific. La fel ca modelul.

– Absolut.

– Deci, ți-a mai rămas Căutătoarea, nu?

Involuntar, Alys deveni mai rigidă.

– Exact.

Era ultimul lucru la care voia să se gândească.

Fruntea lui Jerod se încreți, încruntată.

– Alys? Ce este?

– Nimic, îl privi ea o clipă. Atâta numai că... Nu știu ce să fac cu ea. M-am gândit și m-am tot gândit, dar...

Ridică din umeri.

– Nimic. Nu reușesc s-o simt.

Un moment, Jerod rămase privind-o, cu ochii îngustați a meditație. Apoi, se ridică brusc.

– Ia pune asta pe tine, îi culese el cămașa din grămada de haine împrăștiate pe jos.

– Ce...?

– Fă ce spun eu, îi ordonă, luându-și blugii.

N-o lăsă să îmbrace și altceva, nici măcar să facă mai mult decât să se încheie la primii câțiva nasturi, după care o luă de mână și o conduse în camera de lucru.

– Uite-ți Căutătoarea! declară el, arătându-i cu un gest larg fotografiile prinse pe toți pereții.

– Căutătoarea mea? Dar... asta-s eu.

– Exact. Căutătoarea a fost întotdeauna aici, înlăuntrul tău. Întotdeauna.

Întotdeauna.

Alys închise ochii și se rezemă de el, știind că avea să-i fie alături întotdeauna. Întotdeauna.

– Dacă nu mă crezi, îi șopti Jerod la ureche, te-ajut eu s-o găsești.

În cercul brațelor lui, Alys se întoarse să-l privească.

– Îmi promiți?

– Pe cuvântul meu.

Și, strângând-o ușor la piept, își pecetlui cuvintele cu un sărut.

Sfârșit